

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

1965

Warszawa, dnia 30 stycznia 1965 r.

Nr 1

01872

39

SPIS TREŚCI

Dział A

- Poz. 1 — wytyczne Prezydium i Komitetu Wykonawczego Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 20 października 1964 r. w sprawie dalszego rozwoju oddziałowych rad robotniczych 3

Dział B

- „ 2 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia 1964 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie zaliczania pracowników do kategorii zatrudnienia 5
- „ 3 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 15 września 1964 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie funduszu postępu techniczno-ekonomicznego (wyciąg) 9
- „ 4 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 października 1964 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie uposażenia sędziów, członków Biura Orzecznictwa - Sądu Najwyższego oraz asesorów i aplikantów sądowych 10
- „ 5 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 października 1964 r. o zmianie rozporządzenia w sprawie ustalenia tabeli stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników zatrudnionych w dziale orzecznictwa państwowych komisji arbitrażowych 11
- „ 6 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 października 1964 r. w sprawie ustalenia stanowisk służbowych, kwalifikacji i uposażeń pracowników administracyjnych i obsługi Głównej Komisji Arbitrażowej 12
- „ 7 — uchwała Rady Państwa z dnia 17 października 1964 r. w sprawie stanowisk służbowych i uposażeń pracowników Najwyższej Izby Kontroli 15
- „ 8 — uchwała Nr 315 Rady Ministrów z dnia 7 października 1964 r. w sprawie rozszerzenia zakresu działania Państwowej Inspekcji Handlowej 20
- „ 9 — uchwała Nr 320 Rady Ministrów z dnia 7 października 1964 r. w sprawie tworzenia terenowych zespołów usług projektowych przy wydziałach budownictwa, urbanistyki i architektury prezydiów rad narodowych 20
- „ 10 — uchwała Nr 328 Rady Ministrów z dnia 20 października 1964 r. w sprawie podwyższenia najniższych rent 22

Poz. 11 —	rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 7 września 1964 r. w sprawie uzupełnienia tabeli stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników inspektoratów kontrolno-rewizyjnych przy prezydiach wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw)	23
„ 12 —	rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 października 1964 r. w sprawie uposażenia pracowników Prezydium Dzielnicowej Rady Narodowej Nowa Huta w m. Krakowie	23
„ 13 —	rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 29 lipca 1964 r. w sprawie określenia warunków, jakim powinni odpowiadać pracownicy zatrudnieni na kolejach użytku niepublicznego	24
„ 14 —	rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 3 sierpnia 1964 r. w sprawie kwalifikacji nauczycieli i wychowawców szkół i innych placówek oświatowo-wychowawczych i opiekuńczo-wychowawczych prowadzonych w resorcie rolnictwa	30
„ 15 —	zarządzenie Ministra Finansów z dnia 12 sierpnia 1964 r. w sprawie ewidencji i kontroli wypłat z limitu funduszu płac na dopłaty za godziny nadliczbowe poza ruchem ciągłym w państwowych i spółdzielczych przedsiębiorstwach przemysłowych	31
„ 16 —	zarządzenie Przewodniczącego Komitetu Nauki i Techniki z dnia 12 października 1964 r. w sprawie regulaminu nagradzania z funduszu postępu techniczno-ekonomicznego oraz zasad premiowania za realizację prac w dziedzinie przygotowania i wprowadzenia nowej techniki	32
„ 17 —	instrukcja Ministrów Żeglugi oraz Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 25 września 1964 r. w sprawie badań lekarskich pracowników jednostek organizacyjnych resortu żeglugi	35

DZIAŁA

1

**WYTYCZNE PREZYDIUM I KOMITETU WYKONAWCZEGO
CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH**

z dnia 20 października 1964 r.

w sprawie dalszego rozwoju oddziałowych (wydziałowych) rad robotniczych.

Zgodnie z uchwałami V Kongresu Związków Zawodowych oraz IV Zjazdu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej istnieje potrzeba podniesienia roli oddziałowych (wydziałowych) rad robotniczych i znacznego ożywienia ich działalności.

IV Zjazd Partii oceniając pozytywnie dotychczasowy rozwój samorządu robotniczego, podkreślił konieczność dalszego umocnienia oddziałowych (wydziałowych) rad robotniczych, jako podstawowych ogniw samorządu, oraz konieczność dalszego rozwijania oddziałowych (wydziałowych) narad wytwórczych, jako istotnej formy udziału załóg w zarządzaniu i kontroli gospodarki przedsiębiorstwa. Podniesienie rangi i znaczenia oddziałowych (wydziałowych) rad robotniczych oraz narad wytwórczych wiąże się bezpośrednio z dalszym doskonaleniem funkcjonowania samorządu robotniczego.

W celu zapewnienia dalszego prawidłowego rozwoju samorządu robotniczego Prezydium i Komitet Wykonawczy CRZZ w oparciu o art. 24 i 25 ustawy o samorządzie robotniczym zalecają rozwijać działalność oddziałowych (wydziałowych) rad robotniczych oraz organizować wydziałowe narady wytwórcze zgodnie z poniższymi zasadami.

I. Zakres działania i kompetencje oddziałowej (wydziałowej) rady robotniczej.

1. Do zakresu działania oddziałowej (wydziałowej) rady robotniczej należy:

- 1) w zakresie ekonomiczno-produkcyjnym:
 - szczegółowa analiza projektów planów techniczno-ekonomicznych, planu postępu technicznego oraz uchwalanie planu przedsięwzięć organizacyjno-technicznych zabezpieczających realizację przyjętych zadań,
 - podejmowanie uchwał i wniosków w sprawie poprawy organizacji procesów produkcyjnych, zwiększenia wydajności pracy, polepszenia jakości produkcji, właściwej polityki zatrudnienia i prawidłowego wykorzystania kadr,
 - rozwijanie współzawodnictwa pracy,
 - rozwijanie działalności w kierunku oszczędnego gospodarowania materiałami, surowcami, paliwami, energią oraz narzędziami pracy,
 - działanie na rzecz stałej poprawy stanu bezpieczeństwa i higieny pracy,
 - rozwijanie ruchu wynalazczości pracowniczey i racjonalizacji,
 - realizacja podziału nagród z funduszu zakładowego przypadającego na oddział (wydział), w oparciu o wytyczne CRZZ i przyjęty przez KSR regulamin podziału funduszu zakładowego;

2) w zakresie kontroli nad działalnością oddziału (wydziału):

- sprawowanie kontroli nad całokształtem działalności produkcyjno-ekonomicznej oddziału (wydziału),
- rozpatrywanie bilansów rocznych wraz z rachunkiem wyników w oddziałach (wydziałach) pozostających na wewnętrznym rozrachunku gospodarczym,
- rozpatrywanie składanych przez kierowników oddziału (wydziału) miesięcznych, kwartalnych i rocznych sprawozdań z działalności oddziału (wydziału),
- rozpatrywanie wyników kontroli przeprowadzonej przez organy kontroli resortowej i państwowej,
- kontrola umów o prace zlecone w oddziale (wydziale),
- kontrola funduszu płac, zatrudnienia, list płac oraz wypłacanych w oddziale (wydziale) nagród i premii.

Oddziałowe (wydziałowe) rady robotnicze wykonują funkcje kontrolne w zakresie gospodarki materiałowej, szczególnie w ramach prowadzonej przez rady robotnicze społecznej kontroli stanu gospodarki materiałowej, w myśl uchwały Prezydium i Komitetu Wykonawczego CRZZ z dnia 29 lipca 1963 r.

W zakresie realizacji planu postępu technicznego, rozwoju wynalazczości pracowniczey, warunków i organizacji pracy podstawową formę kontroli przeprowadzanej przez ORR stanowią okresowe przeglądy społeczne, w myśl wspólnych wytycznych Centralnej Rady Związków Zawodowych, Zarządu Głównego NOT i Komitetu Nauki i Techniki z dnia 3 marca 1964 r.;

- 3) w zakresie działalności społeczno-wychowawczej:
 - umacnianie społecznej dyscypliny pracy, krzewienie socjalistycznego stosunku do pracy i własności społecznej oraz kształtowanie socjalistycznych stosunków międzyludzkich,
 - opiniowanie i wnioskowanie w sprawie awansów i zaszeregowania pracowników,
 - wnioskowanie w sprawie wykorzystania środków na mieszkaniowe budownictwo zakładowe oraz urządzenia socjalne i kulturalne, zgodnie z konkretnymi potrzebami pracowników oddziału (wydziału),
 - ustalanie potrzeb w zakresie szkolenia zawodowego i ogólnego pracowników oddziału (wydziału) oraz przedkładanie wniosków w tych sprawach do rady robotniczej przedsiębiorstwa,
 - opieka nad młodocianymi i kontrola warunków ich zatrudnienia.

2. Organizacja pracy oddziałowych (wydziałowych) rad robotniczych opiera się na następujących zasadach:

1) oddziałowa (wydziałowa) rada robotnicza podlega w swej działalności radzie robotniczej przedsiębiorstwa i jej prezydium; uchwały wyższych organów samorządu robotniczego są wiążące dla oddziałowej (wydziałowej) rady robotniczej;

2) ilość członków oddziałowej rady robotniczej wynosi — zależnie od wielkości wydziału — od 5 do 15 osób; rada oddziałowa (wydziałowa) powołuje ze swego grona przewodniczącego oraz sekretarza ORR;

3) posiedzenia oddziałowej (wydziałowej) rady robotniczej odbywają się w zasadzie raz w miesiącu w oparciu o ustalony kwartalny plan pracy, który powinien być skoordynowany z planem pracy rady robotniczej.

Kierownik oddziału (wydziału) ma obowiązek przygotowania niezbędnych materiałów na posiedzenia oddziałowej (wydziałowej) rady robotniczej oraz na oddziałową (wydziałową, zmianową) naradę wytwórczą, dotyczących omawianych problemów oddziału (wydziału); kierownik oddziału (wydziału) powinien przedłożyć te materiały przewodniczącemu oddziałowej (wydziałowej) rady robotniczej w czasie umożliwiającym uczestnikom narady zapoznanie się z nimi.

Dopuszcza się też zwołanie narady w trybie nieplanowanym w sprawach niecierpiących zwłoki.

Termin zwołania i porządek dzienny posiedzeń oddziałowych (wydziałowych) rad robotniczych oraz narad wytwórczych powinien być podany do wiadomości załogi w czasie umożliwiającym wiążące przygotowanie się do narady;

4) w celu wnikliwego przeprowadzania ocen i analiz, szczególnie w większych oddziałach (wydziałach), wskazane jest powoływanie problemowych komisji oddziałowej (wydziałowej) rady robotniczej;

5) na podstawie sprawozdania bądź innych materiałów przedłożonych przez kierownika oddziału (wydziału), jak również własnego rozeznania i oceny sytuacji w oddziale (wydziale), oddziałowe (wydziałowe) rady robotnicze opracowują materiały uzupełniające wraz z własnymi postulatami, wnioskami i uchwałami.

Uchwały i wnioski oddziałowej (wydziałowej) rady robotniczej w sprawach współzawodnictwa pracy, racjonalizacji i wynalazczości pracowniczey oraz w sprawach regulowanych przez układy zbiorowe pracy powinny być podejmowane w porozumieniu z oddziałową radą związkową;

6) wszelkie uchwały oddziałowej (wydziałowej) rady robotniczej zapadają zwykłą większością głosów przy obecności co najmniej 1/2 członków;

7) w sprawach wykraczających poza kompetencje oddziału (wydziału) oddziałowa (wydziałowa) rada robotnicza zgłasza wnioski do rady robotniczej przedsiębiorstwa; może je również

przekazać do wiadomości kierownikowi przedsiębiorstwa;

8) w sprawach należących do właściwości oddziałowej (wydziałowej) rady robotniczej kierownik oddziału (wydziału) jest odpowiedzialny za wykonanie uchwał ORR.

Jeżeli według oceny kierownika oddziału (wydziału) uchwała oddziałowej (wydziałowej) rady robotniczej jest sprzeczna z przepisami prawa lub obowiązującym planem, kierownik oddziału (wydziału) obowiązany jest przedstawić sprawę dyrektorowi przedsiębiorstwa;

9) oddziałowe (wydziałowe) rady robotnicze powinny składać sprawozdania na ogólnym zebraniu załogi oddziału (wydziału) nie rzadziej niż raz na pół roku.

II. Oddziałowe (wydziałowe, zmianowe) narady wytwórcze.

1. Podstawowymi formami działania oddziałowej (wydziałowej) rady robotniczej są oddziałowe (wydziałowe, zmianowe) narady wytwórcze organizowane wspólnie z oddziałową radą związkową. Oddziałowe (wydziałowe, zmianowe) narady wytwórcze stanowią najbardziej powszechną i bezpośrednią formę udziału załóg w zarządzaniu przedsiębiorstwem, są częścią składową systemu samorządu robotniczego.

2. Przedmiotem narad wytwórczych powinny być wszystkie ważniejsze sprawy oddziału (wydziału) lub mniejszych jednostek produkcyjnych i funkcjonalnych. Przedmiotem narad wytwórczych powinny być szczególnie sprawy związane z realizacją planów produkcyjnych, planu postępu technicznego, organizacją pracy, poprawą jakości produkcji, obniżką kosztów wytwarzania, podnoszeniem wydajności pracy, rozwijaniem współzawodnictwa pracy, poprawą warunków bhp i realizacją innych obowiązków administracji wobec załogi przedsiębiorstwa.

Na naradach wytwórczych powinny być również omawiane uchwały konferencji samorządu robotniczego, rady robotniczej przedsiębiorstwa i oddziałowych (wydziałowych) rad robotniczych. Na naradach wytwórczych należy rozpatrywać m.in. okresowe sprawozdania z działalności organów samorządu robotniczego oraz sprawozdania kierownictwa z pracy oddziału (wydziału).

3. Oddziałowe (wydziałowe, zmianowe) narady wytwórcze powinny w zasadzie odbywać się raz w miesiącu, nie rzadziej jednak niż raz na kwartał.

4. W naradzie oddziałowej (wydziałowej, zmianowej) uczestniczy kierownik oddziału (wydziału), który ma obowiązek zapewnić należyte warunki organizacyjne dla jej przeprowadzenia i przygotować niezbędne materiały. Naradzie wytwórczej przewodniczy w zasadzie przewodniczący oddziałowej (wydziałowej) rady robotniczej. W oddziałowej (wydziałowej, zmianowej) naradzie wytwórczej powinna brać udział cała załoga oddziału (wydziału, zmiany). W dużych liczebnie oddziałach (wydziałach) należy organizować naradę wytwórczą w mniejszych grupach, przy

zachowaniu organizacji wewnętrznej oddziału (wydziału).

W naradzie wytwórczej powinni uczestniczyć przedstawiciele rady robotniczej i rady zakładowej przedsiębiorstwa.

5. Obowiązkiem oddziałowej (wydziałowej) rady robotniczej jest dopilnowanie, aby wszystkie wnioski i postulaty zgłaszane na naradach wytwórczych były zarejestrowane, a tok ich realizacji kontrolowany. Zgodnie z § 5 ust. 1 pkt 3 uchwały Rady Ministrów i CRZZ z dnia 1 czerwca 1962 r. w sprawie zapewnienia warunków dalszego rozwoju socjalistycznego współzawodnictwa pracy, kierownictwo oddziału (wydziału) powinno rozpatrzyć zgłoszone wnioski i postulaty najpóźniej w ciągu jednego miesiąca od daty zgłoszenia.

DZIAŁ B

6. Stałym punktem porządku dziennego każdej oddziałowej (wydziałowej, zmianowej) narady wytwórczej jest sprawozdanie z wykonania wniosków, uchwał oraz postulatów załogi z poprzednich narad.

* * *

W oparciu o niniejsze wytyczne zarządy główne związków zawodowych mogą wydać w porozumieniu z CRZZ — branżowe wytyczne, uwzględniając specyficzne zadania swojej branży, organizacji przedsiębiorstw i warunki działania samorządu.

PREZYDIUM I KOMITET WYKONAWCZY CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

2

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 26 sierpnia 1964 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie zaliczania pracowników do kategorii zatrudnienia.

(Dziennik Ustaw z dnia 21 września 1964 r. Nr 34, poz. 215)

Na podstawie art. 9 ust. 2 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 97) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 10 września 1956 r. w sprawie zaliczania pracowników do kategorii zatrudnienia (Dz. U. Nr 39, poz. 176) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1 dodaje się ust. 3—5 w brzmieniu:

„3. Wykaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, dotyczy stanowisk pracy w przedsiębiorstwach powstałych przed dniem 1 stycznia 1964 r.

4. Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac w porozumieniu z właściwym ministrem i zarządem głównym właściwego związku zawodowego może określić, które stanowiska pracy w przedsiębiorstwach uruchomionych po dniu 31 grudnia 1963 r. objęte są wykazem, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, po stwierdzeniu, że praca na tych stanowiskach wykonywana jest w warunkach szkodliwych dla zdrowia.

5. Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac w porozumieniu z właściwym ministrem i zarządem głównym właściwego związku zawodowego ograniczy lub zniesie uprawnienia do zaliczenia pracy do I kategorii zatrudnienia na stanowiskach pracy objętych wykazem, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, jeżeli w przedsiębiorstwie wprowadzone zostały takie urządzenia ochronne lub takie zmiany techniczno-produkcyjne, które usunęły szkodliwość warunków pracy.”;

2) w § 2:

a) w ust. 2 wyrazy „Minister Pracy i Opieki

Społecznej w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego” zastępuje się wyrazami „Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac w porozumieniu z właściwym ministrem”;

b) w ust. 3 wyrazy „Minister Pracy i Opieki Społecznej” zastępuje się wyrazami „Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac”;

3) w § 3 pkt 2 lit. b) po wyrazie „lat” dodaje się wyrazy „w okresie ostatnich 10 lat przed ustaniem zatrudnienia”.

§ 2. W wykazie prac wykonywanych w warunkach szkodliwych dla zdrowia, uprawniających do zaliczenia do I kategorii zatrudnienia, stanowiącym załącznik do rozporządzenia wymienionego w § 1, wprowadza się zmiany według wykazu objętego załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Jeżeli przy zastosowaniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 1956 r. w sprawie zaliczania pracowników do kategorii zatrudnienia (Dz. U. Nr 39, poz. 176) odmówiono pracownikowi renty przewidzianej dla pracowników I kategorii zatrudnienia, a renta taka przysługiwałaby temu pracownikowi przy zastosowaniu niniejszego rozporządzenia, na wniosek osoby zainteresowanej następuje ponowne ustalenie prawa do renty lub jej wysokości.

§ 4. Wykonanie rozporządzenia porucza się Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia 1964 r. (poz. 215).

ZMIANY WYKAZU PRAC WYKONYWANYCH W WARUNKACH SZKODLIWYCH DLA ZDROWIA, UPRAWNIAJĄCYCH DO ZALICZENIA DO I KATEGORII ZATRUDNIENIA

1) W dziale I — Stanowiska w zakładach przemysłowych różnych działów produkcji — pozycja 17 otrzymuje brzmienie:

„17. Pracownicy, którzy w czasie pracy podlegają działaniu promieni Roentgena, radu i innych jonizujących (promieniotwórczych) substancji (służba zdrowia, przemysł, instytuty naukowo-badawcze)”;

2) dział X — Przemysł chemiczny — otrzymuje brzmienie:

„X. Przemysł chemiczny

Produkcja produktów i półproduktów nieorganicznych

1. Zatrudnieni przy wytwarzaniu gazu surowego i oczyszczaniu gazu surowego do syntezy (odsiarczanie i konwersja tlenku węgla) oraz przy syntezie amoniaku metodą Claude'a

2. Zatrudnieni przy produkcji kwasu azotowego metodą ciśnieniową i metodą bezciśnieniową

3. Zatrudnieni przy produkcji stężonego kwasu azotowego

4. Zatrudnieni przy produkcji kwasu siarkowego metodą wieżową

5. Zatrudnieni przy produkcji technicznego kwasu siarkowego

6. Zatrudnieni przy produkcji kwasu siarkowego do analiz i chemicznie czystego

7. Zatrudnieni przy produkcji kwasu solnego

8. Zatrudnieni przy produkcji sody i salmiaku metodą chorzowską

9. Zatrudnieni przy produkcji sody kaustycznej

10. Zatrudnieni przy produkcji sody amoniakalnej

11. Zatrudnieni przy produkcji sody ciężkiej

12. Zatrudnieni przy produkcji sody oczyszczonej

13. Zatrudnieni przy silosach sody

14. Zatrudnieni przy produkcji chloru i ługu sodowego metodą rtęciową i metodą Billitera oraz przy suszeniu chloru

15. Zatrudnieni przy produkcji chloru, ługu sodowego oraz potażu żrącego metodą rtęciową i Billitera

16. Zatrudnieni przy produkcji wapna chlorowanego

17. Zatrudnieni przy produkcji podchlorynu wapnia

18. Zatrudnieni przy produkcji sodu metalicznego

19. Zatrudnieni przy produkcji arsenu metalicznego

20. Zatrudnieni przy produkcji herbatoxu

21. Zatrudnieni przy produkcji chlorków fosforu

22. Zatrudnieni przy produkcji azydku sodowego

23. Zatrudnieni przy produkcji podchlorynu sodu i masy chłonnej

24. Zatrudnieni przy produkcji siarczku sodu

25. Zatrudnieni przy produkcji kwaśnego siarczanu sodu i obojętnego siarczanu sodu

26. Zatrudnieni przy produkcji siarki elementarnej

27. Zatrudnieni przy produkcji siarczanu cynku

28. Zatrudnieni przy produkcji siarczanu miedzi

29. Zatrudnieni przy produkcji siarczanu sodu

30. Zatrudnieni przy produkcji siarczynu sodu

31. Zatrudnieni przy produkcji kwasu akumulatorowego

32. Zatrudnieni przy produkcji kwasu chlorosulfonowego metodą absorpcji i metodą dosycania

33. Zatrudnieni przy produkcji hydrosulfitu i ronalitu

34. Zatrudnieni przy produkcji odczynników chemicznych nieorganicznych w Przedsiębiorstwie Przemysłowo-Handlowym „Polskie Odczynniki Chemiczne” w oddziałach: kwaszarni i chlorowania, papierków wskaźnikowych, metali ciężkich, halofosforanów, nadsiarczanu amonu oraz w oddziałach związków nieorganicznych: PB-2, PB-3, PA-4.

Produkcja produktów i półfabrykatów organicznych

35. Zatrudnieni przy produkcji chlorobenzenu metodą ciągłą

36. Zatrudnieni przy produkcji fenolu

37. Zatrudnieni przy produkcji trójchloretylenu

38. Zatrudnieni przy produkcji alkoholu metylowego i etylowego

39. Zatrudnieni przy produkcji formaliny

40. Zatrudnieni przy produkcji bezwodnika kwasu ftalowego

41. Zatrudnieni przy produkcji alkiloarylosulfonianu sodu

42. Zatrudnieni przy produkcji etylobenzenu

43. Zatrudnieni przy produkcji styrenu

44. Zatrudnieni przy wysyłaniu produktów płynnych octanu etylu

45. Zatrudnieni przy produkcji kwasu mrówkowego i mrówczanu sodu

46. Zatrudnieni przy produkcji stearynianu ołowiu i kadmu

47. Zatrudnieni przy produkcji woskolei

48. Zatrudnieni przy produkcji siarczynu hydrazyny i pianoforów

49. Zatrudnieni przy produkcji acetanilidu technicznego

50. Zatrudnieni przy produkcji acetonu surowego

51. Zatrudnieni przy produkcji stabilizatora AR

52. Zatrudnieni przy produkcji sadzy aktywnej i półaktywnej

53. Zatrudnieni przy odczynnikach chemicznych organicznych: NN, RN i RT oraz w oddziale PB-4 Przedsiębiorstwa Przemysłowo-Handlowego „Polskie Odczynniki Chemiczne”.

Produkcja nawozów sztucznych

54. Zatrudnieni przy produkcji saletrzaku

55. Zatrudnieni przy produkcji saletry sodowej

56. Zatrudnieni przy produkcji fluorku sodowego

57. Zatrudnieni przy produkcji superfosfatu pylistego

58. Zatrudnieni przy produkcji superfosfatu granulowanego

59. Zatrudnieni przy produkcji soli fosforowych

60. Zatrudnieni przy produkcji kwasu fluorowodorowego i kwaśnego fluorku amonu

61. Zatrudnieni przy produkcji krzemofluorku sodu

62. Zatrudnieni przy produkcji fluorokrzemianu sodu

63. Zatrudnieni przy produkcji azotniaku

64. Zatrudnieni przy produkcji dwucyjanodwuamidu.

Produkcja i przetwórstwo tworzyw sztucznych

65. Zatrudnieni przy produkcji cyjanowodoru i cyjanohydryny

66. Zatrudnieni przy produkcji metakrylanu metylu

67. Zatrudnieni przy produkcji octanu winylu

68. Zatrudnieni przy produkcji superchlorku winylu

69. Zatrudnieni przy produkcji polichlorku winylu (syntezie chlorowodoru, syntezie chlorku winylu oraz polimeryzacji chlorku winylu)

70. Zatrudnieni przy produkcji żywic karbamidowych

71. Zatrudnieni przy produkcji żywic ftalowych i półproduktów

72. Zatrudnieni przy produkcji pianizolu

73. Zatrudnieni przy produkcji żywicy nowolakowej, kitów KW i KWL oraz acetanilidu w jednym pomieszczeniu

74. Zatrudnieni przy produkcji tłoczyw specjalnych

75. Zatrudnieni przy produkcji tłoczyw fenolowych

76. Zatrudnieni przy wydmuchiwaniu wyrobów celuloidowych.

Produkcja materiałów wybuchowych

77. Zatrudnieni przy produkcji materiałów wybuchowych i ich przetwarzaniu

78. Zatrudnieni przy produkcji środków strzałowych

79. Zatrudnieni przy produkcji wyrobów pirotechnicznych.

Produkcja karbidu i pochodnych

80. Zatrudnieni przy produkcji karbidu (produkcji wapna do produkcji karbidu, przygotowaniu surowców do produkcji karbidu w piecowi karbidu oraz mieleńiu i pakowaniu karbidu)

81. Zatrudnieni przy produkcji acetylenu

82. Zatrudnieni przy produkcji aldehydu octowego

83. Zatrudnieni przy produkcji kwasu octowego syntetycznego.

Produkcja farb, lakierów i emalii oraz produktów barwnikarskich

84. Zatrudnieni przy produkcji farb i lakierów olejnych, syntetycznych poliwinylowych i chlorokauczkowych oraz w kuchni lakierniczej
85. Zatrudnieni przy produkcji wyrobów nitro
86. Zatrudnieni przy produkcji żywic ftalowych
87. Zatrudnieni przy produkcji pigmentów azowych i laków
88. Zatrudnieni przy produkcji pigmentów azowych w paście
89. Zatrudnieni przy produkcji barwników azowych i ftalocyjaninowych
90. Zatrudnieni przy barwnikach antrachinonowych
91. Zatrudnieni przy produkcji barwników pologenowych
92. Zatrudnieni przy produkcji barwników zasadowych oraz zasad naftoelanowych
93. Zatrudnieni przy produkcji barwników siarkowych i nigrozyn
94. Zatrudnieni przy produkcji barwników kadziowych
95. Zatrudnieni przy produkcji barwników azowych
96. Zatrudnieni przy produkcji barwników trójfenylo-metanowych
97. Zatrudnieni przy produkcji naftoelanów
98. Zatrudnieni przy produkcji wariamin i półproduktów
99. Zatrudnieni przy produkcji kwasów: amino G, amino I, dwunitrostilbenodwusulfonowego, dwunitrosulfonowego, chromotropowego, Neville-Winthera, Cleve, antranilowego, oksy-Tobiasa, kwasu I, kwasu G oraz betanofitylaminy, fenylobetanaftylaminy i nitroamino-fenolu
100. Zatrudnieni przy produkcji kwasu gamma, dwuksynaftalenosulfonowego i naftionowego oraz dwunitro-oksydwufenyloaminy i futramion
101. Zatrudnieni przy produkcji metanitroaniliny, aminooksyfenazyny, sulfanolu B, oraz kwasów: fenilo I, fenilo gamma, sulfanilowego i paratoluidynometasulfonowego
102. Zatrudnieni przy produkcji benzydyny
103. Zatrudnieni przy produkcji kwasu H
104. Zatrudnieni przy produkcji paranitrochlorobenzenu i ortonitrochlorobenzenu
105. Zatrudnieni przy produkcji ortoanizydyny
106. Zatrudnieni przy produkcji aniliny
107. Zatrudnieni przy produkcji fenylobetanaftylaminy
108. Zatrudnieni przy produkcji dwaazominobenzenu
109. Zatrudnieni przy produkcji mocznika kwasu I
110. Zatrudnieni przy produkcji dwunitrochlorobenzenu, paranitrodwuchlorobenzenu, paranitrochlorobenzenu, dwunitrofenolu oraz alfanitrofenolu
111. Zatrudnieni przy produkcji kwasu Kocha
112. Zatrudnieni przy produkcji soli anilinowej
113. Zatrudnieni przy produkcji nitrozwiązków
114. Zatrudnieni przy produkcji związków nitroamino-eterowych
115. Zatrudnieni przy produkcji dwufenyloaminy
116. Zatrudnieni przy produkcji ortonitroparatoluidyny oraz mononitroaniliny
117. Zatrudnieni przy produkcji kwasu paraaminosalicylowego
118. Zatrudnieni przy produkcji etyloaniliny i dwumetyloaniliny
119. Zatrudnieni przy produkcji dwunitrobenzenu i dwunitrotoluenu
120. Zatrudnieni przy produkcji ultramaryny
121. Zatrudnieni przy produkcji litoponu
122. Zatrudnieni przy produkcji żelazocyjanku potasu
123. Zatrudnieni przy produkcji węgla baru
124. Zatrudnieni przy produkcji siarczku baru
125. Zatrudnieni przy produkcji siarczanu baru
126. Zatrudnieni przy produkcji chlorku baru
127. Zatrudnieni przy produkcji dwuchromianów sodu i potasu
128. Zatrudnieni przy produkcji tlenku chromowego
129. Zatrudnieni przy produkcji dwutlenku ołowiu
130. Zatrudnieni przy produkcji fosgenu
131. Zatrudnieni przy produkcji chlorku cyjanuru
132. Zatrudnieni przy produkcji farb kolorowych suchych
133. Zatrudnieni przy produkcji kwasu Tobiasa

134. Zatrudnieni przy produkcji kwasu metaaminosalicylowego
135. Zatrudnieni przy produkcji kwasu nitrostilben
136. Zatrudnieni przy produkcji kwasu aminostilben
137. Zatrudnieni przy produkcji naftionatu sodu
138. Zatrudnieni przy produkcji metanitroparatoluidyny
139. Zatrudnieni przy produkcji anilidów
140. Zatrudnieni przy produkcji ketonu Michlera
141. Zatrudnieni przy produkcji benzenosulfochlorku
142. Zatrudnieni przy produkcji alfa-naftylaminy
143. Zatrudnieni przy produkcji bezwodnika kwasu siedmiosulfoizotowego
144. Zatrudnieni przy produkcji błękitu metylowego
145. Zatrudnieni przy produkcji hydrochinonu
146. Zatrudnieni przy produkcji półproduktów barwnikarskich
147. Zatrudnieni przy bieleniu i odwoskowaniu szelaku
148. Zatrudnieni przy mieleniu barwników pigmentów i półproduktów oraz minerałów.

Produkcja środków ochrony roślin

149. Zatrudnieni przy produkcji azotoku koncentratu
150. Zatrudnieni przy produkcji metoxychloru
151. Zatrudnieni przy produkcji chlorofosu
152. Zatrudnieni przy produkcji owtoranu
153. Zatrudnieni przy produkcji antyperzu
154. Zatrudnieni przy produkcji zapraw zbożowych
155. Zatrudnieni przy produkcji preparatów płynnych azotoku
156. Zatrudnieni przy produkcji azotoku 50% do zawiesin
157. Zatrudnieni przy produkcji insektycydów pylistych
158. Zatrudnieni przy produkcji gamatoxu
159. Zatrudnieni przy produkcji chloralu
160. Zatrudnieni przy produkcji kwasu chlorooctowego
161. Zatrudnieni przy produkcji cyjanku wapnia i cyjanofumu
162. Zatrudnieni przy produkcji preparatu 2,4-D
163. Zatrudnieni przy nasypywaniu środków ochrony roślin w zakładach produkcyjnych przemysłu chemicznego.

Produkcja środków farmaceutycznych

164. Zatrudnieni przy produkcji pabiamidu
165. Zatrudnieni przy produkcji chlorowodorku fenylohydrazyny
166. Zatrudnieni przy produkcji fenylo-metylo-pyrazolonu
167. Zatrudnieni przy produkcji bilamidu i witaminy PP
168. Zatrudnieni przy produkcji amidopiryny
169. Zatrudnieni przy produkcji novalginy
170. Zatrudnieni przy produkcji anestetyznej substancji
171. Zatrudnieni przy produkcji kwasu paranitrobenzoesowego
172. Zatrudnieni przy produkcji wodzianu hydrazyny
173. Zatrudnieni przy produkcji dwuchloraminy
174. Zatrudnieni przy produkcji estru etylowego kwasu paranitrobenzoesowego
175. Zatrudnieni przy produkcji styrydów (substancji E, F oraz E alkoholu) przy fermentacji i procesach chemicznych
176. Zatrudnieni przy produkcji witaminy C w fazach produkcji II—IV
177. Zatrudnieni przy produkcji glukozy, PAS i siarczanu baru
178. Zatrudnieni przy produkcji tonofosu, BAL i polstigminy
179. Zatrudnieni przy produkcji kwasu acetylosalicylowego
180. Zatrudnieni przy produkcji salicylanu sodu
181. Zatrudnieni przy produkcji kwasu salicylowego technicznego
182. Zatrudnieni przy produkcji kwasu salicylowego sublimowanego
183. Zatrudnieni przy produkcji sulfochlorku wraz z prontylem i rozszczepianiem
184. Zatrudnieni przy produkcji acetylosulfatazolu
185. Zatrudnieni przy produkcji sulfaguanidyny z półproduktami
186. Zatrudnieni przy produkcji diabetolu
187. Zatrudnieni przy produkcji diuramidu i meprobamatu
188. Zatrudnieni przy produkcji acetanilidu

189. Zatrudnieni przy produkcji chlorotiazynu
 190. Zatrudnieni przy produkcji leków furanowych
 191. Zatrudnieni przy produkcji „Saku” i alkaloidów ubocznych morfiny
 192. Zatrudnieni przy produkcji glikozydów
 193. Zatrudnieni przy produkcji butapirazolu
 194. Zatrudnieni przy produkcji fenacetyny
 195. Zatrudnieni przy produkcji piperazyny
 196. Zatrudnieni przy produkcji salicylanu metylu
 197. Zatrudnieni przy produkcji „Extractum hepatis”
 198. Zatrudnieni przy produkcji hydantoinalu
 199. Zatrudnieni przy produkcji anticolu
 200. Zatrudnieni przy produkcji kwasu wersenowego
 201. Zatrudnieni przy produkcji antistyny
 202. Zatrudnieni przy produkcji kawitanu i priscołu
 203. Zatrudnieni przy produkcji antybiotyków
 204. Zatrudnieni przy produkcji „Laxigenu”
 205. Zatrudnieni przy syntezie polokainy, adaliny, preparatów organoarsenowych, weronalu i luminalu oraz póltechniki środków farmaceutycznych.

Produkcja włókien sztucznych

206. Zatrudnieni przy produkcji dwusiarczku węgla
 207. Zatrudnieni przy produkcji włókien celulozowych (przy wiskozi, w przędzalni włókien celulozowych oraz przy wykańczaniu włókien celulozowych)
 208. Zatrudnieni przy produkcji osłonek wiskozowych
 209. Zatrudnieni przy produkcji tomoфанu
 210. Zatrudnieni przy produkcji włókien białkowych
 211. Zatrudnieni przy produkcji kaprolaktanu (produkcji cykloheksanolu i cykloheksanonu oraz polimeryzacji kaprolaktamu)
 212. Zatrudnieni przy ładowaniu rur VK przy produkcji steelonu.

Produkcja i przetwórstwo kauczuku oraz artykułów gumowych

213. Zatrudnieni przy produkcji kauczuku syntetycznego (przy odwodornieniu alkoholu i butadienu, polimeryzacji kauczuku, myciu miedziowym, emulgowaniu kauczuku syntetycznego)
 214. Zatrudnieni przy przeróbce odpadków kauczukowych
 215. Zatrudnieni przy przygotowaniu mieszanek gumowych
 216. Zatrudnieni przy przygotowaniu kleju gumowego
 217. Zatrudnieni przy konfekcji produkcji nietypowej przy zastosowaniu klejów zawierających rozpuszczalniki organiczne
 218. Zatrudnieni przy produkcji przyspieszaczy chemicznych dla potrzeb przemysłu.

Produkcja środków piorących i kosmetycznych

219. Zatrudnieni przy produkcji mas do plastrów opatrunkowych i leczniczych
 220. Zatrudnieni przy produkcji detergentów.

Przetwórstwo ropy naftowej

221. Zatrudnieni przy rafinacji kwasowej ietylizacji benzyny
 222. Zatrudnieni przy destylacji kotłowej ropy
 223. Zatrudnieni przy destylacji koksowej ropy
 224. Zatrudnieni przy selektywnej rafinacji krezolem
 225. Zatrudnieni przy rafinacji selektywnej furfurolem
 226. Zatrudnieni przy odparafinowaniu metodą barisolu
 227. Zatrudnieni przy fabrykacji parafiny
 228. Zatrudnieni przy redestylacji kotłowej.

Produkcja elektrod węglowych, węgla aktywnego, katalizatorów i wyrobów szamotowych

229. Zatrudnieni przy kalcynacji elektrod węglowych
 230. Zatrudnieni przy mieleniu surowców węglowych
 231. Zatrudnieni przy przygotowaniu surowców węglowych, przerobie ciasta elektrodowego i formowaniu elektrod węglowych
 232. Zatrudnieni przy wypalaniu elektrod węglowych
 233. Zatrudnieni przy obróbce końcowej elektrod węglowych
 234. Zatrudnieni przy grafityzacji elektrod węglowych
 235. Zatrudnieni przy przygotowywaniu mas elektrodowych
 236. Zatrudnieni przy produkcji drobnych elektrod węglowych
 237. Zatrudnieni przy produkcji płyt i płytek szcztokowych

238. Zatrudnieni przy aktywizacji węgla dwutlenkiem siarki
 239. Zatrudnieni przy produkcji katalizatorów żelazo-chromowych, niklowych i miedziowych
 240. Zatrudnieni przy produkcji katalizatorów „Armco”
 241. Zatrudnieni przy produkcji katalizatorów niklowoglinowych
 242. Zatrudnieni przy produkcji katalizatorów wana-dowych
 243. Zatrudnieni przy produkcji katalizatorów chromowo-krzemowych
 244. Zatrudnieni przy produkcji katalizatorów torowo-kobaltowych
 245. Zatrudnieni przy produkcji kształtek szamotowych.

Produkcja półkoku

246. Zatrudnieni przy produkcji półkoku.

Kopalnictwo i produkcja surowców chemicznych: gips, wapno i anhydryt

247. Zatrudnieni przy produkcji gipsu półwodnego w pomieszczeniach zamkniętych
 248. Zatrudnieni przy wydobyciu odkrywzkowym anhydrytu
 249. Zatrudnieni przy wypale kamienia wapiennego.

Zawody wspólne i dozór inżynieryjno-techniczny

250. Zatrudnieni stale przy utrzymaniu w ruchu produkcji podstawowej w oddziałach (wydziałach) objętych pozycjami od 1 do 249 wykazu
 251. Zatrudnieni stale przy obsłudze oraz pracach remontowo-instalacyjnych aparatury kontrolno-pomiarowej w oddziałach (wydziałach) objętych pozycjami od 1 do 249 wykazu
 252. Zatrudnieni stale przy obsłudze i pracach remontowych prostowników i aparatury rてciowej przy ich opróżnianiu, oczyszczaniu i napełnianiu rてcią
 253. Zatrudnieni stale przy pracach remontowych i instalacyjnych w oddziałach (wydziałach) objętych pozycjami od 1 do 249 wykazu
 254. Zatrudnieni stale przy pracach ślusarsko-kotlarskich w oddziałach (wydziałach) objętych pozycjami od 1 do 249 wykazu
 255. Zatrudnieni stale przy wykładaniu gumą i tworzywami sztucznymi aparatury chemicznej i przewodów
 256. Zatrudnieni stale przy malowaniu aparatury chemicznej, w oddziałach (wydziałach) objętych pozycjami od 1 do 249 wykazu
 257. Zatrudnieni stale przy pracach budowlano-remontowych i montażowych w oddziałach (wydziałach) będących w ruchu objętych pozycjami od 1 do 249 wykazu
 258. Zatrudnieni stale przy powlekananiu metalami kolorowymi na gorąco

259. Zatrudnieni stale przy spawaniu i lutowaniu płyt, blach i przewodów ołowianych oraz metali nieżelaznych
 260. Zatrudnieni stale przy kanałach ściekowych
 261. Zatrudnieni stale w akumulatorowni przy opróżnianiu, oczyszczaniu i wymianie stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych
 262. Zatrudnieni stale przy czyszczeniu naczyń, beczek, cystern i zbiorników po produktach i półproduktach silnie toksycznych, żrących i parzących, jak między innymi: aniliny, aminozwiązków, fenolu, benzolu, benzyny, rてci, siarczku sodu, fosforu, nitro-związków amoniaku, minii, dwusiarczku węgla, kwasu solnego, azotowego, siarkowego itp.

263. Pracownicy dozoru inżynieryjno-technicznego zatrudnieni stale w oddziałach (wydziałach) produkcyjnych objętych pozycjami od 1 do 262 wykazu”;

3) dział XII — przemysł materiałów budowlanych, ogniotrwałych i ceramika otrzymuje brzmienie:

„XII — Budownictwo, przemysł materiałów budowlanych, ogniotrwałych i ceramika

Budownictwo

1. Pracownicy zatrudnieni przy robotach wodno-kanalizacyjnych oraz przy budowie rurociągów w głębokich wykopach (kopacze, rozpieracze, murarze kanałowi, spoiniarze, układacze przewodów, spawacze, monterzy, kanałowi).

Przemysł materiałów budowlanych, ogniotrwałych i ceramika

2. Palacze pieców wypalowych
 3. Ustawiacze i wyładowywacze w komorach pieców wypalowych
 4. Wypalacze i młynowi dolomitu”;

4) dział XIII — Przemysł włókienniczy otrzymuje brzmienie:

**„XIII — Przemysł lekki
Przemysł włókienniczy**

1. Obsługa wilków i szarpaczy w przędzalniach odpadkowych narażających na stałe wdychanie pyłu
2. Zatrudnieni przy czyszczeniu i ostrzeniu walców zgrzeblarek
3. Zatrudnieni przy przedzeniu włókien łykowych na młotko.

Przemysł azbestowy

4. Zatrudnieni w oddziale przygotowawczym
5. Zatrudnieni w oddziale zgrzeblarni
6. Zatrudnieni w oddziale przędzalni
7. Zatrudnieni w oddziale tkalni
8. Zatrudnieni w oddziale szczelii plecionych
9. Zatrudnieni w oddziale produkcji tektury azbestowej
10. Zatrudnieni w oddziale produkcji materiałów ciernych
11. Zatrudnieni w oddziale produkcji uszczelek
12. Zatrudnieni w oddziale płyt azbestowo-kauczukowych
13. Zatrudnieni w magazynach azbestu
14. Pracownicy dozoru inżyniersko-technicznego i kontroli technicznej oraz zatrudnieni przy utrzymaniu w ruchu produkcji, stale pracujący w oddziałach produkcyjnych objętych pozycjami od 4 do 14²;
- 5) w dziale XV — Żegluga, komunikacja i łączność dodaje się pozycję 7 w brzmieniu:

„7. Pracownicy zatrudnieni przy montażu, konserwacji i remoncie kabli w studniach kablowych”;

6) dział XVI — Gospodarka komunalna otrzymuje brzmienie:

„XVI. Gospodarka komunalna

Przedsiębiorstwa (zakłady) wodociągów i kanalizacji oraz zakłady oczyszczania miast

1. Zatrudnieni w kanałach: czyściciele, kanalarze i monterzy
 2. Zatrudnieni przy oczyszczaniu ścieków i filtrów otwartych
 3. Zatrudnieni stale na wysypiskach i wylewiskach nieczystości
 4. Zatrudnieni stale przy układaniu i przerzucaniu przym kompostowych z nieczystości miejskich.
- Roboty wodociągowo-kanalizacyjne oraz przy sieciach ciepłych i gazowych wykonywane w wykopach i pod ziemią**

5. Rozpieracze-kopacze
6. Murarze kanałowi
7. Spoiniarze
8. Układacze przewodów
9. Uszczelniarze przewodów
10. Monterzy i spawacze przewodów

Roboty drogowe

11. Asfalcjarze i ich pomocnicy
12. Bitumiarze
13. Bitumiarze zatrudnieni przy produkcji asfaltobetonu
14. Zatrudnieni bezpośrednio przy gotowaniu asfaltu.

3

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 15 września 1964 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie funduszu postępu techniczno-ekonomicznego.

(Dziennik Ustaw z dnia 21 września 1964 r. Nr 34, poz. 216)

(Wyciąg)

Na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o prawie budżetowym (Dz. U. z 1958 r. Nr 45, poz. 221 i z 1963 r. Nr 28, poz. 164) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 8 października 1963 r. w sprawie funduszu postępu techniczno-ekonomicznego (Dz. U. Nr 49, poz. 274) wprowadza się następujące zmiany:

2) w § 20 ust. 1, 3, 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„§ 20. 1. Przedmiotem nagradzania ze środków funduszu mogą być prace o szczególnym znaczeniu gospodarczym, oparte na osiągnięciach naukowo-technicznych, wybrane z ogółu prac objętych narodowym planem gospodarczym i planami resortowymi, w części dotyczącej rozwoju nauki i techniki. Przedmiotem nagradzania mogą być również prace związane z postępowaniem organizacyjno-ekonomicznym, wybrane z ogółu planowanych prac o znaczeniu ogólnokrajowym i stanowiące wybitne osiągnięcia dla poszczególnych działów i gałęzi gospodarki narodowej.”

„3. Nagradzanie obejmuje prace związane z przygotowaniem nowych rozwiązań wraz z ich wprowadzeniem do produkcji bądź zastosowaniem w praktyce, jak również prace o charakterze podstawowym.

4. Wyboru prac podlegających nagradzaniu oraz ustalaniu wysokości nagród dokonują:

— Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki — spośród prac o charakterze ogólnokrajowym i międzyresortowym,

— ministrowie — spośród prac o znaczeniu ogólnoresortowym i międzybranżowym.

5. Przy wyborze prac podlegających nagradzaniu oraz przy ustalaniu wysokości nagród należy brać pod uwagę przede wszystkim nowość, trudność rozwiązań technicznych lub organizacyjno-ekonomicznych i zasięg ich zastosowania oraz wielkość efektów ekonomicznych.”;

3) w § 21 ust. 1 skreśla się pkt 2, a dotychczasowy pkt 3 otrzymuje numerację pkt 2; w ust. 3 skreśla się wyrazy „w przedsiębiorstwach ustala się przy współpracy organów samorządu robotniczego i” oraz wyraz „przedsiębiorstw” zastępuje się wyrazem „jednostek”;

4) § 22 skreśla się;

5) w § 23 ust. 1 wyrazy „właściwy dysponent funduszu” zastępuje się wyrazem „się”;

6) w § 24 ust. 2 wyrazy „dysponent funduszu może” zastępuje się wyrazem „można” oraz w ust. 3 wyrazy „dysponent funduszu powinien” zastępuje się wyrazem „należy”;

9) § 27 otrzymuje następujące brzmienie:

„§ 27. Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki w uzgodnieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac oraz Centralną Radą Związków Za-

wodowych wyda w drodze zarządzenia regulamin nagradzania ze środków funduszu.”;

11) § 29 otrzymuje brzmienie:

„§ 29. W Komitecie Nauki i Techniki i w resortach, o których mowa w § 28, wydatki na nagrody pokrywane są ze środków budżetowych.”;

12) w § 45 skreśla się ust. 2.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1964 r., z tym że przepis § 1 pkt 11 w części dotyczącej Komitetu Nauki i Techniki wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1965 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

4

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 12 października 1964 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie uposażenia sędziów, członków Biura Orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz asesorów i aplikantów sądowych.

(Dziennik Ustaw z dnia 22 października 1964 r. Nr 38, poz. 241)

Na podstawie art. 5, art. 8 ust. 2 i art. 10 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 12 maja 1959 r. w sprawie uposażenia sędziów, członków Biura Orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz asesorów i aplikantów sądowych (Dz. U. z 1959 r. Nr 31, poz. 184, z 1961 r. Nr 57, poz. 316 i z 1963 r. Nr 44, poz. 246) wprowadza się następujące zmiany:

a) § 10 otrzymuje brzmienie:

„§ 10. Minister Sprawiedliwości może ustalić w drodze rozporządzenia w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac dla pracowników wymienionych w § 1, którym powierzono pełnienie funkcji nie przewidzianych w § 5, odpowiedni dodatek funkcyjny.”,

b) po § 10 dodaje się nowy § 10a w brzmieniu: „§ 10a. 1. Sędziom i asesorom delegowanym do pełnienia czynności w Ministerstwie Sprawiedliwości (łącznie z Centralnym Zarządem Więziennictwa) przysługuje na czas delegacji dodatek specjalny z tytułu pełnienia funkcji w następujących stawkach:

Lp.	Funkcja	Stawka miesięczna dodatku specjalnego
1	Dyrektor departamentu (biura), radca ministra	1100 zł, 1250 zł, 1400 zł, 1600 zł, 1800 zł, 2000 zł, 2200 zł, 2400 zł, 2600 zł, 2800 zł, 3000 zł.
2	Wicedyrektor departamentu (biura)	800 zł, 900 zł, 1050 zł, 1200 zł, 1350 zł, 1500 zł, 1650 zł, 1800 zł, 1950 zł, 2100 zł.
3	Naczelnik wydziału, wizytator	600 zł, 700 zł, 800 zł, 950 zł, 1100 zł, 1250 zł, 1400 zł, 1550 zł, 1700 zł.
4	Starszy radca	400 zł, 500 zł, 600 zł, 700 zł, 800 zł, 950 zł, 1100 zł, 1250 zł.

2. Dodatek specjalny z tytułu pełnienia funkcji nie podlega podatкови od wynagrodzeń.

3. W okresie pobierania dodatku specjalnego z tytułu pełnienia funkcji nie przysługują pra-

cownikowi żadne inne dodatki, z wyjątkiem dodatku za wysługę lat.

4. Prezes Rady Ministrów ustala dla Ministerstwa Sprawiedliwości na wniosek Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac zgłoszony w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości i z Ministrem Finansów liczbę dwóch najwyższych stawek dodatku specjalnego z tytułu pełnienia funkcji przewidzianego dla funkcji określonych w ust. 1 pod liczbą porządkową 1—3.

5. Pracownik może awansować w zakresie dodatku specjalnego z tytułu pełnienia funkcji na zasadach i w terminach określonych dla organów naczelných administracji państwowej.

6. Tworzy się fundusz nagród na nagrody dla sędziów i asesorów delegowanych do Ministerstwa Sprawiedliwości w wysokości 4% planowanego osobowego funduszu plac tych pracowników. Oszczędności w osobowym funduszu plac nie mogą być przeznaczone na wypłatę nagród.

7. Suma nagród indywidualnych przyznanych pracownikowi w danym roku kalendarzowym nie może przekroczyć 15% jego rocznego uposażenia zasadniczego.

8. Poza nagrodami przewidzianymi w ust. 7 nie mogą być przyznawane nagrody z innych tytułów; nie dotyczy to nagród państwowych, za udział w konkursach, za osiągnięcia racjonalizatorskie i za projekty wynalazcze.

9. Do pobierania dodatków specjalnych z tytułu pełnienia funkcji stosuje się odpowiednio przepisy § 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 lipca 1964 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażeń pracowników ministerstw i urzędów centralnych (Dz. U. Nr 29, poz. 185)”.

§ 2. Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia traci moc rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 8 czerwca 1959 r. w sprawie dodatków funkcyjnych dla sędziów, członków Biura Orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz asesorów sądowych (Dz. U. Nr 34, poz. 207).

§ 3. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrom Sprawiedliwości i Finansów.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1964 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 12 października 1964 r.

o zmianie rozporządzenia w sprawie ustalenia tabeli stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników zatrudnionych w dziale orzecznictwa państwowych komisji arbitrażowych.

(Dziennik Ustaw z dnia 22 października 1964 r. Nr 38, poz. 242)

Na podstawie art. 12 dekretu z dnia 5 sierpnia 1949 r. o państwowym arbitrażu gospodarczym (Dz. U. z 1961 r. Nr 37, poz. 195) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 12 maja 1959 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników zatrudnionych w dziale orzecznictwa państwowych komisji arbitrażowych (Dz. U. z 1959 r. Nr 31, poz. 185 i z 1963 r. Nr 44, poz. 247) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 5 po ust. 1 dodaje się nowy ustęp 1a w brzmieniu:

„1a. Ponadto pracownicy orzecznictwa Głównej Komisji Arbitrażowej, pobierający uposażenie według I grupy uposażenia zasadniczego, otrzymują nie podlegający podatkowi od wynagrodzeń dodatek specjalny w kwocie 650 zł miesięcznie; dodatek ten nie przysługuje pracownikom orzecznictwa pobierającym dodatek według § 7a ust. 1.”;

2) w § 6 po słowach „dla pracowników” dodaje się słowa „określonych komisji arbitrażowych”;

3) w § 7 skreśla się słowa „wiceprezes Głównej Komisji Arbitrażowej”, „dyrektor zespołu arbitrów, dyrektor Biura Orzecznictwa Głównej Komisji Arbitrażowej — w stawce 2, 3 lub 4” oraz słowa „kierownik sekcji w zespole arbitrów Głównej Komisji Arbitrażowej”;

4) po § 7 dodaje się nowe §§ 7a, 7b, 7c i 7d w następującym brzmieniu:

„§ 7a. 1. Pracownikom orzecznictwa Głównej Komisji Arbitrażowej przysługuje dodatek specjalny z tytułu pełnienia funkcji według następujących stawek:

Lp.	Funkcja	Stawka dodatku specjalnego z tytułu pełnienia funkcji w zł
1	Wiceprezes	1100, 1250, 1400, 1600, 1800, 2000, 2200, 2400, 2600, 2800, 3000
2	Dyrektor zespołu, biura orzecznictwa	800, 900, 1050, 1200, 1350, 1500, 1650, 1800, 1950, 2100
3	Kierownik sekcji w zespole arbitrów	700, 850, 1000, 1150, 1300, 1450, 1600, 1750, 1850

2. Dodatek specjalny z tytułu pełnienia funkcji nie podlega podatkowi od wynagrodzeń.

3. W okresie pobierania dodatku specjalnego z tytułu pełnienia funkcji nie przysługują pracownikowi żadne inne dodatki, z wyjątkiem dodatku za wysługę lat określonego w § 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 maja 1959 r. (Dz. U. Nr 31, poz. 185).

4. Pracownik może awansować w zakresie dodatku specjalnego z tytułu pełnienia funkcji na zasadach i w terminach określonych dla organów naczelných administracji państwowej.

5. Do pobierania dodatków specjalnych z tytułu pełnienia funkcji stosuje się odpowiednio przepisy § 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 lipca 1964 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażeń pracowników ministerstw i urzędów centralnych (Dz. U. Nr 29, poz. 185).

§ 7b. Prezes Rady Ministrów ustala — na wniosek Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac, zgłoszony w porozumieniu z Prezesem Głównej Komisji Arbitrażowej i z Ministrem Finansów — liczbę etatów stanowisk, wymienionych w tabeli zamieszczonej w § 7a ust. 1, dla których mogą być przyznane dwie najwyższe stawki dodatku specjalnego z tytułu pełnienia funkcji, przewidzianego dla tych stanowisk.

§ 7c. 1. Tworzy się fundusz nagród na nagrody dla pracowników orzecznictwa Głównej Komisji Arbitrażowej w wysokości 4% planowanego osobowego funduszu płac tych pracowników. Oszczędności w osobowym funduszu płac nie mogą być przeznaczone na wypłatę nagród.

2. Suma nagród indywidualnych przyznanych w danym roku kalendarzowym pracownikowi orzecznictwa Głównej Komisji Arbitrażowej nie może przekroczyć 15% jego rocznego uposażenia zasadniczego.

3. Poza nagrodami przewidzianymi w ust. 2 nie mogą być przyznawane nagrody z innych tytułów; nie dotyczy to nagród państwowych, za udział w konkursach, za osiągnięcia racjonalizatorskie i za projekty wynalazcze.

§ 7d. Prezes Rady Ministrów może w uzasadnionych wypadkach na wniosek Prezesa Głównej Komisji Arbitrażowej uzgodniony z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac oraz z Ministrem Finansów — przyznać imiennie pracownikowi zatrudnionemu w dniu wejścia w życie rozporządzenia nie podlegający opodatkowaniu dodatek wyrównawczy do uposażenia na czas pozostawania na tym samym stanowisku, jeżeli uposażenie przysługujące pracownikowi według przepisów rozporządzenia jest w sposób istotny niższe niż dotychczas przez niego łącznie pobierane wynagrodzenie”.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Finansów, Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac oraz Prezesowi Głównej Komisji Arbitrażowej.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1964 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

6

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 12 października 1964 r.

w sprawie ustalenia stanowisk służbowych, kwalifikacji i uposażeń pracowników administracyjnych i obsługi Głównej Komisji Arbitrażowej.*(Dziennik Ustaw z dnia 22 października 1964 r. Nr 38, poz. 243)*

Na podstawie art. 5 pkt 1 i 2, art. 7 ust. 2 i art. 8 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39), art. 10 ust. 4 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. z 1949 r. Nr 11, poz. 72) oraz art. 12 ust. 2 dekretu z dnia 5 sierpnia 1949 r. o państwowym arbitrażu gospodarczym (Dz. U. z 1961 r. Nr 37, poz. 195) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się do zatrudnionych w Głównej Komisji Arbitrażowej pracowników administracyjnych, którzy nie orzekają w sprawach rozpatrywanych przez tę Komisję.

§ 2. 1. Ustala się następujące tabele stanowiące załączniki do rozporządzenia:

1) tabelę stanowisk, kwalifikacji i uposażeń zasadniczych oraz dodatków specjalnych (załącznik nr 1),

2) tabelę stawek dodatków specjalnych (załącznik nr 2).

2. Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac w porozumieniu z Ministrem Finansów może uzupełniać tabelę stanowisk, uposażeń zasadniczych i dodatków specjalnych dodatkowymi stanowiskami i określać dla tych stanowisk kwalifikacje, wysokość uposażeń zasadniczych i dodatków specjalnych w ramach stawek określonych w załącznikach nr 1 i 2.

§ 3. Prezes Rady Ministrów ustala — na wniosek Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac, zgłoszony w porozumieniu z Prezesem Głównej Komisji Arbitrażowej i z Ministrem Finansów — liczbę etatów stanowisk wymienionych w załączniku nr 1 pod liczbą porządkową 1 i 2, dla których mogą być przyznane dwie najwyższe stawki dodatku specjalnego przewidzianego dla tych stanowisk.

§ 4. 1. Zaszeregowania pracownika do odpowiedniej stawki uposażenia zasadniczego oraz dodatku specjalnego dokonuje Prezes Głównej Komisji Arbitrażowej w ramach zatwierdzonego funduszu płac z uwzględnieniem przepisu § 3.

2. Prezes Głównej Komisji Arbitrażowej określa zakres egzaminu sekretarskiego, skład i sposób powoływania komisji egzaminacyjnej, jak również zasady i tryb jej działania.

§ 5. 1. Prezes Głównej Komisji Arbitrażowej może w uzasadnionych wypadkach skrócić dla nowo przyjmowanego pracownika o szczególnie wysokich kwalifikacjach ustalony w załączniku nr 1 okres pracy zawodowej nie więcej niż o 1/4 tego okresu.

2. Zwolnienie od wymagań kwalifikacyjnych nowo przyjmowanego pracownika może nastąpić w wyjątkowych wypadkach na wniosek Prezesa Głównej Komisji Arbitrażowej przez Prezesa Rady Ministrów.

§ 6. 1. Przy przyjęciu do pracy przyznaje się

pracownikowi najniższą stawkę uposażenia zasadniczego, przewidzianą dla danego stanowiska.

2. Ze względu na wyjątkowe kwalifikacje, rodzaj wykonywanej pracy i stopień związanej z nią odpowiedzialności może być pracownikowi nowo przyjmowanemu przyznane uposażenie wyższe, nie przekraczające jednak najniższego uposażenia zasadniczego przysługującego na tym stanowisku więcej niż o 25%, oraz 60% najwyższej stawki dodatku specjalnego, przewidzianej dla tego stanowiska.

§ 7. 1. Pracownik może awansować w obrębie danego stanowiska w zakresie uposażenia zasadniczego lub stawek dodatku specjalnego na zasadach i w terminach określonych dla organów naczelnych administracji państwowej.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy wypadków powołania pracownika na wyższe stanowisko lub zmiany stanowiska.

§ 8. Pracownikom administracyjnym zajmującym stanowiska określone w załączniku nr 1 pod liczbą porządkową 1—2 przysługuje dodatek specjalny co najmniej w najniższej stawce przewidzianej dla danego stanowiska. Pracownikom administracyjnym zajmującym stanowiska określone pod liczbą porządkową 3—9 i pracownikom obsługi wymienionym pod liczbą porządkową 3 może być przyznany dodatek specjalny; pozostałym pracownikom dodatek specjalny nie przysługuje.

§ 9. Dodatek specjalny nie podlega podatkowi od wynagrodzeń.

§ 10. 1. Pracownicy pobierający dodatki specjalne według stawek 7 do 1 nie mogą łączyć pracy na zajmowanym stanowisku z innym stałym zajęciem zarobkowym. W razie pełnienia zajęcia ubocznego — choćby za zezwoleniem przewidzianym w art. 29 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. z 1949 r. Nr 11, poz. 72) — pracownicy ci tracą prawo do pobierania dodatku.

2. Nie powoduje utraty prawa do pobierania dodatku specjalnego — bez względu na jego wysokość — pełnienie za zezwoleniem otrzymanym w przepisany trybie stałego zajęcia ubocznego, polegającego na wykonywaniu:

1) pracy pracowników nauki, wykładowców i lektorów w szkołach wyższych,

2) pracy dydaktycznej w szkołach średnich ogólnokształcących, szkołach zawodowych, szkołach średnich medycznych, liceach pedagogicznych i studiach nauczycielskich lub w szkołach artystycznych I i II stopnia — w wymiarze nie przekraczającym 8 godzin zajęć tygodniowo.

3. Nie powoduje również utraty prawa do pobierania dodatku specjalnego — bez względu na jego wysokość — pełnienie na podstawie umowy zlecenia zajęć ubocznych trwających nie dłużej niż trzy miesiące.

4. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio w razie pełnienia na podstawie umowy zlecenia zajęć ubocznych trwających dłużej niż trzy miesiące:

- 1) w kolegiach redakcyjnych lub na stanowisku nietatowego redaktora w redakcji,
- 2) dydaktycznych,
- 3) prowadzenia księgowości pracowniczych kas zapomogowo-pożyczkowych.

§ 11. Pracownicy zatrudnieni w niepełnym wymiarze czasu pracy zostają zakwalifikowani na właściwe stanowiska na ogólnych zasadach, z tym że ich wynagrodzenie za każdą efektywną godzinę pracy ustala się w wysokości proporcjonalnej do uposażenia określonego za pracę w pełnym wymiarze czasu pracy.

§ 12. 1. Tworzy się fundusz nagród na nagrody dla pracowników Głównej Komisji Arbitrażowej w wysokości 4% planowanego osobowego funduszu płac tych pracowników z wyłączeniem wydatków na umundurowanie. Oszczędności w osobowym funduszu płac nie mogą być przeznaczone na wypłatę nagród.

2. Suma nagród indywidualnych przyznanych pracownikowi w danym roku kalendarzowym nie może przekroczyć 15% rocznego uposażenia zasadniczego.

3. Poza nagrodami przewidzianymi w ust. 2 nie mogą być przyznawane nagrody z innych tytułów; nie dotyczy to nagród państwowych, za udział w konkursach, za osiągnięcia racjonalizatorskie i za projekty wynalazcze.

§ 13. 1. Pracownikom obsługi, wymienionym w załączniku nr 1, przysługuje wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, na zasadach określonych w ustawie z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. z 1933 r. Nr 94, poz. 734 z późniejszymi zmianami).

2. Pracownikom zatrudnionym przy pilnowaniu — strażnikom i starszym strażnikom — przysługuje wynagrodzenie w wysokości:

1) za każdą godzinę ponad 8 godzin na dobę bądź ponad 6 godzin w sobotę do pełnych 12 godzin na dobę (ponad 46 godzin tygodniowo do 72 godzin tygodniowo) — 110% zasadniczej stawki godzinowej;

2) za godziny nadliczbowe ponad 12 godzin na dobę oraz za godziny nadliczbowe przypadające w święta i w nocy — 200% zasadniczej stawki godzinowej;

3) za czas szkolenia zawodowego lub pogotowia poza normalnym czasem pracy — 150% zasadniczej stawki godzinowej za godzinę szkolenia lub pogotowia.

3. Pracownikom określonym w ust. 2 przysługuje w tygodniu jeden dzień (pełne 24 godziny) wolny od pracy, z tym że co trzeci tydzień dzień wolny od pracy powinien przypadać w niedzielę.

4. W celu ustalenia podstawowej stawki godzinowej za pracę określoną w ust. 2 dzieli się miesięczne wynagrodzenie pracownika przez 200.

§ 14. Kierowcy pojazdów mechanicznych i ich pomocnicy są wynagradzani według odrębnych przepisów. Sprzątaczkę wynagradzane według

powierzchni sprzątej, stanowiącej podstawę ustalenia stawki jednostkowej za m² powierzchni sprzątej — wynagradzane są według stawki podstawowej, którą określi Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac.

§ 15. 1. Oprócz uposażenia ustalonego w tabeli stanowisk pracownicy Głównej Komisji Arbitrażowej mogą otrzymywać umundurowanie oraz odzież ochronną i roboczą, przysługujące według norm określonych w obowiązujących odrębnych przepisach.

2. Dodatkowe wynagrodzenia maszynistek zatrudnionych w hali maszyn określają odrębne przepisy.

3. Rzemieślnicy wykwalifikowani mogą otrzymywać za terminowe i należyte jakościowo wykonywanie zadań premię w wysokości do 30% uposażenia zasadniczego.

§ 16. Prezes Głównej Komisji Arbitrażowej może w uzasadnionych wypadkach zwolnić pracownika zatrudnionego w Głównej Komisji Arbitrażowej w dniu wejścia w życie rozporządzenia od określonych w załączniku nr 1 wymagań w zakresie wykształcenia bądź stażu pracy zawodowej. Zależnie od stażu pracy, wieku lub sytuacji rodzinnej pracownika zwolnienie od wymagań w zakresie wykształcenia może być uwarunkowane uzupełnieniem wykształcenia w ustalonym terminie.

§ 17. Pracownikom Głównej Komisji Arbitrażowej nie przysługują:

1) dodatek przewidziany w uchwale nr 100 Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 1953 r. w sprawie przyznawania niektórym kategoriom pracowników państwowych dodatków uzasadnionych specjalnymi kwalifikacjami i warunkami służby (Monitor Polski Nr A-10, poz. 139 z późniejszymi zmianami);

2) dodatek pobierany dotychczas w myśl uchwały nr 103 Rady Ministrów z dnia 15 marca 1963 r. w sprawie podwyżki wynagrodzeń za pracę najniższej zarabiających pracowników przedsiębiorstw, instytucji i urzędów oraz obniżenia skali podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr 25, poz. 124);

3) dodatek określony w uchwale nr 301 Rady Ministrów z dnia 14 września 1963 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku kwartalnego dla pracujących.

§ 18. W odniesieniu do pracowników administracyjnych i obsługi, zatrudnionych w Głównej Komisji Arbitrażowej, tracą moc przepisy dotychczasowe w przedmiotach uregulowanych niniejszym rozporządzeniem, a w szczególności przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 sierpnia 1961 r. w sprawie ustalenia stanowisk służbowych, kwalifikacji i uposażenia pracowników administracyjnych w państwowych komisjach arbitrażowych (Dz. U. Nr 40, poz. 205).

§ 19. Wykonanie rozporządzenia porucza się Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac, Ministrowi Finansów oraz Prezesowi Głównej Komisji Arbitrażowej.

§ 20. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1964 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Załącznik nr 1 do rozporządzenia
Rady Ministrów z dnia 12 paździer-
nika 1964 r. (poz. 243).

TABELA STANOWISK, KWALIFIKACJI I UPOSAŻEŃ ZASADNICZYCH ORAZ DODATKÓW SPECJALNYCH
Pracownicy administracyjni.

Lp.	Stanowisko służbowe	Uposażenie zasadnicze od — do	Stawki dodatku specjalnego	Wymagane kwalifikacje w zakresie	
				wykształcenia	liczby lat pracy zawodowej
1	Dyrektor Gabinetu Prezesa	3400—5000	7—1	wyższe	8
2	Naczelnik wydziału	2800—4000	11—4	wyższe średnie	5 9
3	Kierownik biblioteki centralnej	1800—2700	do 8	wyższe średnie	4 8
4	Starszy inspektor księgowości	1800—2400	do 9	wyższe średnie	2 6
5	Kierownik sekretariatu zespołu, biura	1650—2400	do 9	wyższe średnie, egzamin sekretarski	2 6
6	Inspektor księgowości, starszy księgowy, sekretarz Prezesa	1650—2200	do 11	wyższe średnie	1 3
7	Starszy sekretarz	1400—2200	do 10	średnie, egzamin sekretarski	4
8	Księgowy, kierownik hali maszyn, kierownik kancelarii głównej, intendent	1400—1900	do 12	średnie	2
9	Sekretarz	1100—1700	do 12	średnie, egzamin sekretarski	2
10	Kierownik centrali telefonicznej	1050—1550	—	średnie podstawowe	1 4
11	Starsza maszynistka poza halą maszyn	1050—1550	—	umiejętność pisania na maszynie z szybkością 220 uderzeń na 1 minutę, stwierdzona egzaminem	—
12	Archiwista, kancelista	1050—1350	—	podstawowe	1
13	Starsza maszynistka w hali maszyn	1050—1350	—	umiejętność pisania na maszynie z szybkością 220 uderzeń na 1 minutę, stwierdzona egzaminem	—
14	Maszynistka w hali maszyn	950—1150	—	umiejętność pisania na maszynie z szybkością 180 uderzeń na 1 minutę, stwierdzona egzaminem	—
15	Telefonistka	950—1150	—	podstawowe	—

Pracownicy obsługi.

1	Rzemieślnik wykwalifikowany, palacz c.o.	1000—1700	—	—	—
2	Robotnik gospodarczy, pomoc palacza c.o.	900—1200	—	—	—
3	Starszy woźny prezydialny	950—1100	do 12	podstawowe	2
4	Starszy woźny	950—1050	—	—	—
5	Woźny, dźwigowy, szatniarz, starszy strażnik	850—950	—	—	—
6	Strażnik	850	—	—	—
7	Sprzątaczką zatrudnioną w systemie czasowym	800—850	—	—	—
8	Goniec	800	—	—	—

Załącznik nr 2 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 października 1964 r. (poz. 243).

TABELA DODATKÓW SPECJALNYCH

Stawka	Złoty
1	1.700
2	1.550
3	1.400
4	1.250
5	1.100
6	950
7	800
8	700
9	600
10	500
11	400
12	300
13	200

7

UCHWAŁA RADY PAŃSTWA

z dnia 17 października 1964 r.

w sprawie stanowisk służbowych i uposażeń pracowników Najwyższej Izby Kontroli.

(Monitor Polski z dnia 24 października 1964 r. Nr 71, poz. 333)

Na podstawie art. 18 ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o Najwyższej Izbie Kontroli (Dz. U. Nr 61, poz. 330) Rada Państwa uchwała, co następuje:

§ 1. 1. Ustala się dla pracowników Najwyższej Izby Kontroli następujące tabele stanowiące załączniki do uchwały:

1) tabelę stanowisk, uposażeń zasadniczych i dodatków specjalnych (załącznik nr 1),

2) tabelę stawek dodatków specjalnych (załącznik nr 2),

3) tabelę kwalifikacji w zakresie wykształcenia i stażu pracy zawodowej (załącznik nr 3).

2. Prezes Najwyższej Izby Kontroli może uzupełnić tabelę stanowisk, uposażeń zasadniczych i dodatków specjalnych dodatkowymi stanowiskami i określać dla tych stanowisk kwalifikacje, wysokość uposażeń zasadniczych i dodatków specjalnych w ramach szczebli i stawek określonych w załącznikach nr 1 i 2 do uchwały.

§ 2. O podziale komórek organizacyjnych na komórki działalności podstawowej lub pomocniczej w rozumieniu załącznika nr 1 decyduje Prezes Najwyższej Izby Kontroli. Przy dokonywaniu podziału należy do komórek działalności pomocniczej zaliczać komórki administracyjne, budżetowo-gospodarcze i inne wykonujące czynności usługowe.

§ 3. Zaszeregowania pracownika do poszczególnych szczebli uposażenia zasadniczego i stawek dodatku specjalnego dokonuje Prezes Najwyższej Izby Kontroli w ramach zatwierdzonego funduszu płac z uwzględnieniem przepisu § 2.

§ 4. 1. Przy przyjęciu do pracy przyznaje się pracownikowi najniższy szczebel uposażenia zasadniczego, przewidziany dla danego stanowiska.

2. Ze względu na wyjątkowe kwalifikacje, rodzaj wykonywanej pracy i stopień związanej z nią odpowiedzialności może być pracownikowi nowo

przyjmowanemu przyznane uposażenie wyższe, nie przekraczające jednak najniższego uposażenia zasadniczego przysługującego na tym stanowisku więcej niż o dwa szczeble, oraz 60% najwyższej stawki dodatku specjalnego przewidzianej dla tego stanowiska.

3. Zasady ustalania wysokości uposażeń dla pracowników przenoszonych służbowo do Najwyższej Izby Kontroli określa Prezes Najwyższej Izby Kontroli.

§ 5. Zasady i terminy awansowania pracownika w obrębie danego stanowiska w zakresie szczebli uposażenia zasadniczego lub stawek dodatku specjalnego określa Prezes Najwyższej Izby Kontroli.

§ 6. Pracownikom zajmującym stanowiska określone w załączniku nr 1 pod lp. 1—4 przysługuje dodatek specjalny co najmniej w najniższej stawce przewidzianej dla danego stanowiska. Pracownikom zajmującym stanowiska określone pod lp. 5—9 może być przyznany dodatek specjalny; pozostałym pracownikom dodatek specjalny nie przysługuje.

§ 7. Dodatek specjalny nie podlega podatkowi od wynagrodzeń.

§ 8. 1. Pracownicy pobierający dodatki specjalne według stawek 11 do 1 nie mogą łączyć pracy na zajmowanym stanowisku z innym stałym zajęciem zarobkowym. W razie pełnienia zajęcia ubocznego — choćby za zezwoleniem przewidzianym w art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o Najwyższej Izbie Kontroli (Dz. U. Nr 61, poz. 330) — pracownicy ci tracą prawo do pobierania dodatku.

2. Nie powoduje utraty prawa do pobierania dodatku specjalnego, bez względu na jego wysokość, pełnienie za zezwoleniem udzielonym przez Prezesa Najwyższej Izby Kontroli stałego

zajęcia ubocznego, polegającego na wykonywaniu:

1) pracy pracowników nauki, wykładowców i lektorów w szkołach wyższych,

2) pracy dydaktycznej w szkołach średnich ogólnokształcących, w szkołach zawodowych, w szkołach średnich medycznych, liceach pedagogicznych i studiach nauczycielskich lub w szkołach artystycznych I i II stopnia — w wymiarze nie przekraczającym 8 godzin zajęć tygodniowo,

3) pracy do wysokości pół etatu na stanowisku lekarza lub lekarza dentystry w zakładach społecznych służby zdrowia, w służbie zdrowia Ministerstw: Obrony Narodowej, Spraw Wewnętrznych, Komunikacji lub Sprawiedliwości.

3. Nie powoduje również utraty prawa do pobierania dodatku specjalnego bez względu na jego wysokość pełnienie na podstawie umowy zlecenia zajęć ubocznych trwających nie dłużej niż trzy miesiące.

4. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio w razie pełnienia na podstawie umowy zlecenia zajęć ubocznych trwających dłużej niż trzy miesiące:

1) w kolegiach redakcyjnych lub na stanowisku nietatowego redaktora w redakcji,

2) dydaktycznych,

3) prowadzenia księgowości pracowniczych kas zapomogowo-pożyczkowych.

§ 9. Pracownicy zatrudnieni w niepełnym wymiarze czasu pracy zostają zakwalifikowani na właściwe stanowiska na ogólnych zasadach, z tym że ich wynagrodzenie za każdą efektywną godzinę pracy ustala się w wysokości proporcjonalnej do uposażenia określonego za pracę w pełnym wymiarze czasu pracy.

§ 10. 1. Tworzy się fundusz nagród na nagrody dla pracowników Najwyższej Izby Kontroli w wysokości 4% planowanego osobowego funduszu płac tych pracowników z wyłączeniem wydatków na umundurowanie. Oszczędności w osobowym funduszu płac nie mogą być przeznaczone na wypłatę nagród.

2. Suma nagród indywidualnych przyznanych pracownikowi w danym roku kalendarzowym nie może przekroczyć 15% jego rocznego uposażenia zasadniczego.

3. Poza nagrodami, przewidzianymi w ust. 2, pracownikom Najwyższej Izby Kontroli mogą być przyznawane nagrody jubileuszowe, przysługujące na podstawie odrębnych przepisów, oraz nagrody: państwowe, za udział w konkursach, za osiągnięcia racjonalizatorskie i za projekty wynalazcze.

§ 11. 1. Pracownikom obsługi wymienionym w załączniku nr 1 przysługuje wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych na zasadach określonych w ustawie z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. z 1933 r. Nr 94, poz. 734 z późniejszymi zmianami).

2. Pracownikom zatrudnionym przy pilnowaniu — strażnikom i starszym strażnikom — przysługuje wynagrodzenie w wysokości:

1) za każdą godzinę ponad 8 godzin na dobę bądź ponad 6 godzin w sobotę do pełnych 12 go-

dzin na dobę (ponad 46 godzin tygodniowo do 72 godzin tygodniowo) — 110% zasadniczej stawki godzinowej,

2) za godziny nadliczbowe ponad 12 godzin na dobę oraz za godziny nadliczbowe przypadające w święta i w nocy — 200% zasadniczej stawki godzinowej,

3) za czas szkolenia zawodowego lub pogotowia poza normalnym czasem pracy — 150% zasadniczej stawki godzinowej za godzinę szkolenia lub pogotowia.

3. Pracownikom określonym w ust. 2 przysługuje w tygodniu jeden dzień (pełne 24 godziny) wolny od pracy, z tym że co trzeci tydzień dzień wolny od pracy powinien przypadać w niedzielę.

4. W celu ustalenia podstawowej stawki godzinowej za pracę określoną w ust. 2 dzieli się miesięczne wynagrodzenie pracownika przez 200.

§ 12. Kierowcy pojazdów mechanicznych, ich pomocnicy i pracownicy warsztatów samochodowych są wynagradzani według odrębnych przepisów. Sprzątaczkę wynagradzane według powierzchni sprzątanej, stanowiącej podstawę ustalenia stawki jednostkowej za m² powierzchni sprzątanej — są wynagradzane według stawki podstawowej, określonej w trybie § 15 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 lipca 1964 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażeń pracowników ministerstw i urzędów centralnych (Dz. U. Nr 29, poz. 185).

§ 13. 1. Oprócz uposażenia ustalonego w tabeli stanowisk pracownicy Najwyższej Izby Kontroli mogą otrzymywać:

1) dodatki za znajomość języków obcych, przysługujące na podstawie obowiązujących odrębnych przepisów,

2) z zastrzeżeniem § 17 ust. 3, należności i świadczenia, wynikające z przywilejów szczególnych, określonych odrębnymi przepisami (Karty „Górnika”, „Hutnika”, „Stoczniowca”, „Energetyka”, „Kolejarza”, „Skalnika”), z tym że należności z tego tytułu utrzymuje się w wysokości kwotowej przysługującej w dniu wejścia w życie uchwały pracownikom już zatrudnionym w Najwyższej Izbie Kontroli; pracownikom przenoszonym służbowo do pracy w Najwyższej Izbie Kontroli te należności i świadczenia przysługują w wysokości kwotowej przysługującej im w dniu przeniesienia,

3) umundurowanie oraz odzież ochronną i roboczą, przysługujące według norm określonych w obowiązujących odrębnych przepisach.

2. Dodatkowe wynagrodzenia maszynistek zatrudnionych w hali maszyn określają odrębne przepisy.

3. Rzemieślnicy wykwalifikowani mogą otrzymywać za terminowe i należyte jakościowo wykonywanie zadań premię w wysokości do 30% uposażenia zasadniczego.

§ 14. 1. Zaszeregowania pracowników zatrudnionych w Najwyższej Izbie Kontroli w dniu

wejścia w życie uchwały dokonuje Prezes Najwyższej Izby Kontroli.

2. Prezes Najwyższej Izby Kontroli może w uzasadnionych wypadkach zwolnić pracownika zatrudnionego w Najwyższej Izbie Kontroli w dniu wejścia w życie uchwały od określonych w załączniku nr 3 wymagań w zakresie wykształcenia bądź stażu pracy zawodowej. Zależnie od stażu pracy, wieku lub sytuacji rodzinnej pracownika zwolnienie od wymagań w zakresie wykształcenia może być uwarunkowane uzupełnieniem wykształcenia w ustalonym terminie.

§ 15. Uchwała nie dotyczy zatrudnionych w Najwyższej Izbie Kontroli pracowników służb specjalistycznych, których wynagrodzenie określają odrębne przepisy.

§ 16. Pracownikom Najwyższej Izby Kontroli wykonującym lub nadzorującym czynności kontrolne przysługuje dodatek 50% do diet przewidzianych dla pracowników administracji państwowej w przepisach o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe.

§ 17. 1. Znosi się przysługujące dotychczas pracownikom Najwyższej Izby Kontroli dodatki uzasadnione specjalnymi kwalifikacjami i warunkami służby oraz wszelkie inne dotychczasowe dodatki oprócz dodatków wymienionych w § 13.

2. Pracownikom Najwyższej Izby Kontroli nie przysługuje również:

1) dodatek pobierany dotychczas w myśl uchwały nr 103 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie podwyżki wynagrodzeń za pracę najniższej zarabiających pracowników przedsiębiorstw, instytucji i urzędów oraz obniżenia skali podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr 25, poz. 124),

2) dodatek określony w uchwale nr 301 Rady Ministrów z dnia 14 września 1963 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku kwartalnego dla pracujących.

3. Pracownicy Najwyższej Izby Kontroli nie mogą pobierać deputatów w naturze lub ekwiwalencje pieniężnym.

§ 18. W sprawach nie uregulowanych w niniejszej uchwale do pracowników Najwyższej Izby Kontroli mają odpowiednie zastosowanie przepisy dotyczące pracowników ministerstw i urzędów centralnych.

§ 19. Z dniem wejścia w życie uchwały traci moc uchwała Rady Państwa z dnia 12 maja 1959 r. w sprawie stanowisk służbowych i uposażeń pracowników Najwyższej Izby Kontroli (Monitor Polski Nr 44, poz. 204).

§ 20. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1964 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *E. Ochab*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

Załączniki do uchwały Rady Państwa z dnia 17 października 1964 r. (poz. 333)

Załącznik nr 1.

TABELA STANOWISK, UPOSAŻEŃ ZASADNICZYCH ORAZ DODATKÓW SPECJALNYCH PRACOWNIKÓW NAJWYŻSZEJ IZBY KONTROLI

Lp.	Stanowisko	Szczebel	Uposażenie zasadnicze	Stawki dodatku specjalnego w komórkach działalności	
				podstawowej	pomocniczej
1	2	3	4	5	6
1	Dyrektor zespołu, dyrektor departamentu, przewodniczący delegatury, radca Prezesa	A	5.000	9—1	11—5
		B	4.600		
		C	4.200		
		D	3.800		
		E	3.400		
2	Wicedyrektor zespołu, wicedyrektor departamentu, zastępca przewodniczącego delegatury	A	4.500	11—3	13—7
		B	4.150		
		C	3.800		
		D	3.450		
		E	3.100		
3	Naczelnik samodzielnego wydziału, kierownik terenowej grupy, doradca ekonomiczny, doradca techniczny	A	4.200	12—4	14—8
		B	3.900		
		C	3.600		
		D	3.300		
		E	3.000		
4	Naczelnik wydziału, doradca prawny, zastępca kierownika terenowej grupy, starszy inspektor kontroli państwowej	A	4.000	15—5	15—8
		B	3.700		
		C	3.400		
		D	3.000		
		E	2.600		
5	Inspektor kontroli państwowej	A	3.700	do 7	—
		B	3.400		
		C	3.100		
		D	2.750		
		E	2.400		

Lp.	Stanowisko	Szczebel	Uposażenie zasadnicze	Stawki dodatku specjalnego w komórkach działalności	
				podstawowej	pomocniczej
1	2	3	4	5	6
6	Starszy radca	A B C D E	3.600 3.300 3.000 2.700 2.400	—	do 10
7	Radca	A B C D E	2.400 2.250 2.100 1.950 1.800	—	do 13
8	Starszy księgowy, sekretarz Prezesa, wiceprezesa i równorzędnych	A B C D E	2.200 2.050 1.950 1.800 1.650	—	do 15
9	Starszy referent, starszy magazynier, kierownik hali maszyn, księgowy, kierownik kancelarii, intendent, sekretarka zespołu (departamentu, delegatury)	A B C D	1.900 1.700 1.550 1.400	—	do 16
10	Referent, starsza maszynistka poza halą maszyn, kierownik centrali telefonicznej, magazynier	A B C D	1.550 1.350 1.200 1.050	—	—
11	Maszynistka poza halą maszyn, starsza maszynistka w hali maszyn, starsza telefonistka, archiwista, kancelista	A B C	1.350 1.200 1.050	—	—
12	Maszynistka w hali maszyn, telefonistka	A B C	1.150 1.050 950	—	—
13	Praktykant z wyższym wykształceniem	—	1200—1400	—	—
14	Praktykant ze średnim wykształceniem	—	950—1100	—	—

Pracownicy obsługi

Lp.	Stanowisko	Szczebel	Uposażenie zasadnicze	Stawki dodatku specjalnego w komórkach działalności	
				podstawowej	pomocniczej
1	2	3	4	5	6
1	Rzemieślnik wykwalifikowany, palacz centralnego ogrzewania	—	1000—1700	—	—
2	Robotnik gospodarczy, pomoc palacza centralnego ogrzewania	—	900—1200	—	—
3	Starszy woźny	—	950—1050	—	—
4	Woźny, dźwigowy, szatniarz, starszy strażnik	—	850—950	—	—
5	Strażnik	—	850	—	—
6	Sprzątaczką zatrudnioną w systemie czasowym	—	800—850	—	—
7	Goniec	—	800	—	—

Załącznik nr 2.

TABELA STAWEK DODATKÓW SPECJALNYCH

Stawka	Złotych	Stawka	Złotych
1	3.000	10	950
2	2.500	11	800
3	2.100	12	700
4	1.850	13	600
5	1.700	14	500
6	1.550	15	400
7	1.400	16	300
8	1.250	17	200
9	1.100		

Załącznik nr 3.

TABELA KWALIFIKACJI W ZAKRESIE WYKSZTAŁCENIA I STAŻU PRACY ZAWODOWEJ PRACOWNIKÓW NAJWYŻSZEJ IZBY KONTROLI

Lp.	Stanowisko	Wykształcenie	Liczba lat pracy zawodowej
1	2	3	4
1	Dyrektor zespołu, dyrektor departamentu, przewodniczący delegatury, radca Prezesa	wyższe	8
2	Wicedyrektor zespołu, wicedyrektor departamentu, zastępca przewodniczącego delegatury	wyższe	7
3	Naczelnik samodzielnego wydziału, kierownik terenowej grupy, doradca ekonomiczny, doradca techniczny	wyższe średnie	6 10
4	Naczelnik wydziału, doradca prawny, zastępca kierownika terenowej grupy, starszy inspektor kontroli państwowej	wyższe średnie	5 9
5	Inspektor kontroli państwowej, starszy radca	wyższe średnie	4 8
6	Radca	wyższe średnie	2 6
7	Starszy referent, starszy księgowy	wyższe średnie	1 3
8	Sekretarz Prezesa, wiceprezesa i równorzędnych	wyższe średnie	1 4
9	Referent, księgowy	średnie	2
10	Sekretarka zespołu (departamentu, delegatury)	średnie	2
11	Kierownik hali maszyn, kierownik kancelarii, starszy magazynier, intendent	średnie	2
12	Kierownik centrali telefonicznej	średnie podstawowe	1 4
13	Starsza telefonistka (w centrali telefonicznej powyżej 1000 numerów)	średnie podstawowe	— 2
14	Starsza maszynistka	umiejętność pisania na maszynie z szybkością 220 uderzeń na minutę, stwierdzona egzaminem	—
15	Maszynistka	umiejętność pisania na maszynie z szybkością 180 uderzeń na minutę, stwierdzona egzaminem	—
16	Telefonistka, archiwista, kancelista, magazynier	średnie podstawowe	—

8

UCHWAŁA Nr 315 RADY MINISTRÓW

z dnia 7 października 1964 r.

w sprawie rozszerzenia zakresu działania Państwowej Inspekcji Handlowej.*(Monitor Polski z dnia 21 października 1964 r. Nr 70, poz. 325)*

§ 1. Upoważnia się Państwową Inspekcję Handlową do kontroli przedsiębiorstw i zakładów świadczących usługi dla ludności.

§ 2. 1. Komisje do walki ze spekulacją i nadużyciami działające na podstawie uchwały nr 186 Rady Ministrów z dnia 23 maja 1957 r. o komisjach do walki ze spekulacją i nadużyciami (Monitor Polski Nr 45, poz. 279) ulegają likwidacji.

2. Etaty, fundusz płac i inne środki finansowe komisji do walki ze spekulacją i nadużyciami przechodzą na Państwową Inspekcję Handlową według stanu na dzień 1 października 1964 r.

3. Pracownicy zatrudnieni w Państwowej Inspekcji Handlowej z tytułu przejęcia zakresu działania komisji do walki ze spekulacją i nad-

użyciami będą wynagradzani według zasad obowiązujących w Państwowej Inspekcji Handlowej.

§ 3. Traci moc uchwała nr 186 Rady Ministrów z dnia 23 maja 1957 r. o komisjach do walki ze spekulacją i nadużyciami (Monitor Polski Nr 45, poz. 279).

§ 4. Wykonanie uchwały porucza się Ministrom Handlu Wewnętrznego, Finansów oraz Gospodarki Komunalnej, Przewodniczącemu Komitetu Drobnej Wytwórczości i prezydiom wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

§ 5. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

9

UCHWAŁA Nr 320 RADY MINISTRÓW

z dnia 7 października 1964 r.

w sprawie tworzenia terenowych zespołów usług projektowych przy wydziałach budownictwa, urbanistyki i architektury prezydiów rad narodowych.*(Monitor Polski z dnia 28 października 1964 r. Nr 72, poz. 336)*

W celu stworzenia warunków umożliwiających zaspokojenie potrzeb w zakresie prac projektowych dla indywidualnego budownictwa na wsi i w miastach oraz drobnych inwestycji państwowych, spółdzielczych i społecznych Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Zaleca się prezydiom powiatowych rad narodowych, miejskich rad narodowych w miastach stanowiących powiaty oraz dzielnicowych rad narodowych w miastach wyłączonych z województw tworzenie przy wydziałach budownictwa, urbanistyki i architektury terenowych zespołów usług projektowych, zwanych dalej „zespołami”.

2. Zespoły mogą być tworzone na tych terenach, na których uspołecznione jednostki projektowania nie zaspokajają zapotrzebowania na prace projektowe dla indywidualnego budownictwa na wsi i w miastach oraz drobnych inwestycji państwowych, spółdzielczych i społecznych.

3. W razie gdy siedzibą prezydium powiatowej rady narodowej jest miasto stanowiące powiat, wskazane jest utworzenie jednego zespołu, który będzie obsługiwał powiat i miasto.

4. Zespół powinien w zasadzie wykonywać prace projektowe jedynie w odniesieniu do obiektów, które mają być realizowane na terenie objętym działalnością wydziału, przy którym utworzono zespół. W żadnym razie prace zespołu nie

mogą dotyczyć obiektów położonych poza terenem danego województwa.

§ 2. 1. Do zespołu należy w zasadzie:

1) przystosowywanie projektów typowych dla budownictwa realizowanego przez ludność,

2) przystosowywanie projektów typowych dla budownictwa realizowanego przez kółka rolnicze, spółdzielnie produkcyjne, Centralę Rolniczą Spółdzielni „Samopomoc Chłopska”,

3) opracowywanie projektów indywidualnych dla budownictwa realizowanego przez ludność, jeżeli istniejące projekty typowe nie odpowiadają potrzebom inwestora,

4) opracowywanie projektów drobnych inwestycji dla inwestorów państwowych, spółdzielczych i społecznych, jeżeli na daną inwestycję brak dokumentacji typowej,

5) sporządzanie kosztorysów lub dokumentacji technicznej dla robót polegających na remontach i adaptacjach budynków,

6) sporządzanie szkiców sytuacyjnych dla budownictwa ludności wiejskiej,

7) sporządzanie planów realizacyjnych określonych w art. 36 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. o planowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 7, poz. 47),

8) prowadzenie sprzedaży projektów typowych w zakresie objętym przedmiotem działania zespołu projektowego,

9) wykonywanie nadzoru autorskiego i inwestorskiego nad obiektami zaprojektowanymi przez zespół.

2. Szczegółowy zakres zadań zespołów określa oraz uzupełnia Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych w porozumieniu z Ministrami Gospodarki Komunalnej oraz Rolnictwa.

3. Wartość prac projektowych dla jednego zadania inwestycyjnego, określonych w ust. 1 pkt 1—7, wykonanych na rzecz inwestora nie może przekroczyć 10.000 zł.

§ 3. 1. Zespołem kieruje kierownik zespołu, powoływany i odwoływany przez prezydium rady narodowej.

2. Nadzór nad działalnością zespołu sprawuje prezydium rady narodowej, które zespół powołało.

3. Wynagrodzenie kierownika oraz pracowników administracyjnych zespołu ustala prezydium rady narodowej według stawek zasadniczych wynagrodzeń pracowników administracyjnych biur projektów, wymienionych w części III (pracownicy administracyjni) pod lp. 2 do 8 tabeli wynagrodzeń, zawartej w § 1 załącznika do uchwały nr 231 Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1958 r. (Monitor Polski z 1958 r. Nr 52, poz. 307 i z 1961 r. Nr 63, poz. 271).

4. W wypadkach uzasadnionych znaczną wielkością zespołu prezydium rady narodowej może przyznać kierownikowi zespołu wynagrodzenie wymienione pod lp. 1 tabeli powołanej w ust. 3.

5. W razie pracy w niepełnym wymiarze godzin w stosunku do czasu pracy obowiązującego w państwowych jednostkach projektowania wynagrodzenie należy ustalić proporcjonalnie do zmniejszonego wymiaru godzin pracy.

§ 4. 1. Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych określi szczegółowe zasady organizacji zespołów i tryb ich działania w terminie 4 tygodni od dnia wejścia w życie uchwały.

2. Zespoły zostaną objęte koordynacją branżową w projektowaniu zgodnie z odrębnymi przepisami.

§ 5. 1. W wykonaniu prac w ramach zespołu mogą brać udział osoby zatrudnione w urzędach, instytucjach, przedsiębiorstwach państwowych oraz jednostkach gospodarki społecznej, z wyjątkiem zatrudnionych w biurach (samodzielnych pracowniach) projektów, oraz renciści, pod warunkiem posiadania odpowiednich kwalifikacji fachowych, zwłaszcza uprawnień budowlanych przy opracowywaniu projektów budowlanych. Pracownik organu państwowego nadzoru budowlanego, który w ramach zespołu wykonał pracę projektową, podlega wyłączeniu w wykonywaniu funkcji państwowego nadzoru budowlanego w stosunku do obiektu, dla którego wykonał pracę projektową.

2. Prace projektowe na rzecz zespołu mogą być wykonywane przez osoby wymienione w ust. 1 wyłącznie poza godzinami pracy służbowej jako zajęcie uboczne. Ograniczenie to nie dotyczy rencistów.

3. Osoby wymienione w ust. 1, z wyłączeniem rencistów, są obowiązane przedstawić kierownikowi zespołu projektowania zgodę właściwego organu przełożonego na wykonanie pracy w ramach zespołu, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami.

4. Zaleca się właściwym organom przełożonym pracowników, wymienionych w ust. 1, aby nie udzielały pracownikom zgody na wykonywanie prac projektowych poza zespołem.

5. Zasady ustalone w ust. 1—4 nie dotyczą:

1) udziału w konkursach na projekty w budownictwie,

2) wykonywania prac projektowych dla własnych potrzeb projektującego.

§ 6. 1. Osoby wykonujące prace projektowe w ramach zespołu otrzymują wynagrodzenie w formie procentowego udziału w wartości cennikowej wykonanej pracy.

2. Wysokość udziału, o którym mowa w ust. 1, określi w drodze zarządzenia Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

3. Przy wypłacie wynagrodzeń osobom, o których mowa w ust. 1, zespół jako płatnik pobiera podatek od wynagrodzeń w wysokości obowiązującej przy opodatkowaniu wynagrodzeń z tytułu umowy zlecenia.

4. Łączna wysokość wynagrodzeń otrzymanych z tytułu wykonanych w ramach zespołu prac projektowych nie może przekroczyć 30.000 zł netto na osobę w stosunku rocznym.

5. Osoby określone w § 5 ust. 1 mogą wykonywać prace, o których mowa w § 2, wyłącznie na rzecz jednego zespołu.

§ 7. 1. Za wykonane prace projektowe zespoły pobierają opłaty według cenników ustalonych dla tych zespołów przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, a w braku odpowiednich pozycji cennikowych na podstawie komisyjnej wyceny pracy.

2. Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych wyda w terminie do dnia 1 marca 1965 r. cennik na prace projektowe wykonywane przez zespół.

§ 8. 1. Zespoły są jednostkami państwowymi prowadzącymi gospodarkę finansową na zasadach zakładów budżetowych, powiązanych z budżetem terenowym.

2. Do zespołów, jako zakładów budżetowych, nie mogą być dokonywane dopłaty ze środków budżetowych.

§ 9. Zespół ulega likwidacji, jeżeli uzyskane wpływy nie wystarczają na pokrycie wydatków związanych z działalnością zespołu lub gdy potrzeby społeczne w zakresie projektowania zostaną zaspokojone przez inne uspołecznione jednostki projektowania.

§ 10. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, Ministrowi Finansów oraz prezdydiom właściwych rad narodowych.

§ 11. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

UCHWAŁA Nr 328 RADY MINISTRÓW

z dnia 20 października 1964 r.

w sprawie podwyższenia najniższych rent.*(Monitor Polski z dnia 2 listopada 1964 r. Nr 75, poz. 349)*

§ 1. 1. Kwoty określające wysokość najniższych rent, ustalone w przepisach:

1) dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 97),

2) dekretu z dnia 14 sierpnia 1954 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 98 i Nr 36, poz. 164, z 1959 r. Nr 14, poz. 75 i z 1961 r. Nr 6, poz. 39),

3) dekretu z dnia 19 stycznia 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 55, poz. 273),
podwyższa się do wysokości:

600 zł dla rent starczych oraz rent inwalidzkich II grupy
700 zł dla rent inwalidzkich I grupy oraz
450 zł dla rent rodzinnych.

2. Kwoty, o których mowa w ust. 1, obejmują dodatki do rent określone w uchwale nr 105 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie przyznania dodatku do rent (Monitor Polski Nr 25, poz. 125) oraz kwoty podwyższające renty, określone w § 1 zarządzenia Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 18 września 1963 r. w sprawie podwyższenia rent i dodatków do rent (Monitor Polski Nr 73, poz. 367).

3. Jeżeli renta obliczona na podstawie dotychczasowych zasad jest niższa od kwoty określonej w ust. 1, z uwzględnieniem zaś przepisów, o których mowa w ust. 2, kwotę tę przekracza, wówczas rentę wypłaca się w dotychczasowej wysokości.

§ 2. Osobom zatrudnionym, pobierającym renty w wysokości ustalonej zgodnie z § 1, nie przysługuje dodatek do wynagrodzenia, o którym mowa w § 2 uchwały nr 103 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie podwyżki wynagrodzeń za pracę najniżej zarabiających pracowników przedsiębiorstw, instytucji i urzędów oraz obniżenia skali podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr 25, poz. 124).

§ 3. Przepisy uchwały stosuje się odpowiednio do rent starczych, za usługę lat, inwalidzkich I i II grupy inwalidów oraz rodzinnych określonych w przepisach:

1) ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 99) oraz

2) ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i nadterminowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1963 r. Nr 55, poz. 299),
których wysokość jest niższa od kwot określonych w § 1.

§ 4. Przepisy uchwały stosuje się odpowiednio również do wypłacanych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, a przyznawanych przez władze lub instytucje zagraniczne rent:

1) starczych, inwalidzkich, wdowich i sierocych, jeżeli pobierające je osoby odpowiadają określonym w polskich przepisach emerytalnych warunkom co do wieku lub inwalidztwa,

2) wypadkowych — przy niezdolności do zarobkowania określonej co najmniej na 80%, jeżeli osoby pobierające te renty zamieszkują w kraju i nie posiadają poza rentą dochodów z tytułu zatrudnienia lub innych źródeł, powodujących zawieszenie wypłaty całości lub części renty.

§ 5. 1. Renty przyznane przed dniem wejścia w życie uchwały, których wysokość jest niższa od kwot określonych w § 1, podlegają podwyższeniu z urzędu.

2. Właściwi ministrowie oraz Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ustalą w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac zasady podwyższania rent przyznanych w drodze wyjątku.

§ 6. Jeżeli w wyniku zastosowania przepisów uchwały wysokość najniższej renty przekracza wysokość podstawy wymiaru renty, zasiłki pogrzebowe z tytułu śmierci członka rodziny rencisty wypłaca się w wysokości nie mniejszej niż wysokość tej renty, bez uwzględnienia dodatków dla żony, dzieci, wnuków i rodzeństwa.

§ 7. Wykonanie uchwały porucza się zainteresowanym ministrom oraz Prezesowi Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

§ 8. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 października 1964 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

11

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 7 września 1964 r.

w sprawie uzupełnienia tabeli stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników inspektoratów kontrolno-rewizyjnych przy prezydiach wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

(Dziennik Ustaw z dnia 21 września 1964 r. Nr 34, poz. 217)

Na podstawie § 1 ust. 3 oraz § 3 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 maja 1958 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydiów rad narodowych (Dz. U. z 1958 r. Nr 33, poz. 149, z 1959 r. Nr 17, poz. 95, z 1960 r. Nr 14, poz. 80 i z 1962 r. Nr 31, poz. 145) zarządza się, co następuje:

§ 1. W tabeli stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników inspektoratów kontrolno-rewizyjnych przy prezydiach wojewódzkich (miast wyłączonych z województw) rad narodo-

wych, stanowiącej załącznik do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1959 r. w sprawie zastosowania przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 maja 1958 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydiów rad narodowych do pracowników inspektoratów kontrolno-rewizyjnych przy prezydiach rad narodowych (Dz. U. Nr 34, poz. 205) pozycja oznaczona lp. 3 w grupie zawodowej ekonomiczno-prawnej otrzymuje brzmienie:

Lp.	Nazwa stanowiska	Wymagane kwalifikacje w zakresie:		Grupa uposażenia
		wykształcenia	ilości lat praktyki zawodowej	
3	Rejonowy inspektor kontroli finansowej,	wyższe wykształcenie ekonomiczne lub prawnicze	4	VIII—III
	Kierownik sekcji branżowej	średnie wykształcenie	8	

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1964 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

12

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 20 października 1964 r.

w sprawie uposażenia pracowników Prezydium Dzielnicowej Rady Narodowej Nowa Huta w m. Krakowie.

(Dziennik Ustaw z dnia 29 października 1964 r. Nr 39, poz. 257)

Na podstawie art. 4 pkt 5 i art. 5 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) i § 3 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 maja 1958 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydiów rad narodowych (Dz. U. z 1958 r. Nr 33, poz. 149, z 1959 r. Nr 17, poz. 95, z 1960 r. Nr 14, poz. 80 i z 1962 r. Nr 31, poz. 145) zarządza się, co następuje:

§ 1. Do pracowników Prezydium Dzielnicowej Rady Narodowej Nowa Huta w m. Krakowie stosuje się zaszeregowanie ustalone w części A tabeli stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pra-

owników prezydiów rad narodowych dla prezydiów rad narodowych miast liczących powyżej 100 tysięcy mieszkańców, stanowiącej załącznik nr 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 maja 1958 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydiów rad narodowych (Dz. U. Nr 33, poz. 149), z późniejszymi zmianami, pod warunkiem, że pracownicy posiadają kwalifikacje wymagane od pracowników prezydiów rad narodowych tych miast.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1965 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

13

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 29 lipca 1964 r.

w sprawie określenia warunków, jakim powinni odpowiadać pracownicy zatrudnieni na kolejach użytku niepublicznego.

(Dziennik Ustaw z dnia 10 września 1964 r. Nr 33, poz. 213)

Na podstawie art. 30 ustawy z dnia 2 grudnia 1960 r. o kolejach (Dz. U. Nr 54, poz. 311) zarządza się, co następuje:

§ 1. Do wykonywania czynności związanych z prowadzeniem ruchu na kolejach użytku niepublicznego lub mających wpływ na bezpieczeństwo tego ruchu mogą być dopuszczone osoby pełnoletnie, które:

- 1) posiadają odpowiednią sprawność fizyczną i psychiczną,
- 2) posiadają wymagane wykształcenie,
- 3) posiadają staż pracy,
- 4) odbyły służbę przygotowawczą zakończoną egzaminem.

§ 2. 1. Szczegółowy wykaz czynności wymienionych w § 1 według nomenklatury stanowisk w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe” i czynności wykonywanych na kolejach górniczych i piaskowych oraz stanowiska pracy, na których wykonywane są te czynności, a także warunki, jakim powinni odpowiadać pracownicy zatrudnieni na tych stanowiskach, określone są w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

2. Dyrektor okręgu kolei państwowych w porozumieniu z zarządem kolei użytku niepublicznego ustali, jakim stanowiskom w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe” odpowiadają stanowiska istniejące na tej kolei. Jeżeli kolej użytku niepublicznego położona jest na terenie kilku dyrekcji okręgowych kolei państwowych, stanowiska te ustala dyrektor tego okręgu kolei państwowych, na którego terenie znajduje się siedziba zarządu kolei użytku niepublicznego.

§ 3. 1. Sprawność fizyczna i psychiczna kandydatów do wykonywania czynności na stanowiskach określonych w § 2 ust. 1 podlega zbadaniu przez właściwe organy kolejowej służby zdrowia, na zasadach i w trybie obowiązującym dla pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”.

2. W stosunku do pracowników kolei górniczych i piaskowych badania sprawności fizycznej i psychicznej przeprowadzają lekarze zakładu leczniczo-zapobiegawczego przemysłowej służby zdrowia, właściwego dla danego zakładu górniczego lub piaskowni, na zasadach obowiązujących dla pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”.

§ 4. Zasady i sposób odbywania służby przygotowawczej oraz ramowe programy szkolenia na poszczególne stanowiska określi instrukcja Ministra Komunikacji.

§ 5. 1. Służbę przygotowawczą odbywają kandydaci w zasadzie na tej kolei użytku niepublicz-

nego, na której są zatrudnieni. Jeżeli kolej ta nie może zapewnić kandydatowi pełnej realizacji programu szkolenia ze względu na jej ograniczone warunki eksploatacyjne lub brak odpowiednich urządzeń, obowiązana jest skierować kandydata do odbycia służby przygotowawczej w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe”.

2. Do odbycia służby przygotowawczej mogą być dopuszczeni kandydaci, którzy pod względem stanu zdrowia i wykształcenia odpowiadają warunkom określonym w § 2 ust. 1.

§ 6. 1. Po odbyciu służby przygotowawczej kandydaci składają egzamin kwalifikacyjny przed komisją egzaminacyjną, powołaną:

1) przez dyrektora okręgu kolei państwowych w odniesieniu do stanowiska dyżurnego ruchu i do innych stanowisk, na które wymagane jest średnie wykształcenie;

2) przez naczelnika właściwego branżowo oddziału kolei państwowych (jednostki równorzędnej) w odniesieniu do stanowisk, na które wymagane jest wykształcenie w zakresie zasadniczej szkoły zawodowej lub podstawowej;

3) przez dyrektora Przedsiębiorstwa Materiałów Podsadzkowych Przemysłu Węglowego w odniesieniu do pracowników kolei piaskowych tego przedsiębiorstwa.

2. W skład komisji egzaminacyjnej określonej w ust. 1 pkt 1 i 2 powinien wchodzić przedstawiciel kolei użytku niepublicznego, zgłaszającej kandydata do egzaminu, a w skład komisji określonej w ust. 1 pkt 3 — przedstawiciel dyrekcji okręgowej kolei państwowych.

3. Zasady i sposób przeprowadzania egzaminów określi instrukcja Ministra Komunikacji.

§ 7. Dyrektor okręgu kolei państwowych na uzasadniony wniosek zarządu kolei użytku niepublicznego, w zależności od zakresu i warunków eksploatacyjnych danej kolei użytku niepublicznego albo stopnia przygotowania zawodowego kandydata na dane stanowisko, może skrócić czas trwania i ograniczyć zakres służby przygotowawczej, jak również zaliczyć kandydatom częściowo lub całkowicie pewne okresy zatrudnienia na innych kolejach lub praktykę szkolną pokrywającą się z zakresem służby przygotowawczej wymaganej na danym stanowisku, pod warunkiem zdania egzaminu kwalifikacyjnego.

§ 8. 1. Pracownicy posiadający przyznany im na podstawie odrębnych przepisów tytuł kwalifikacyjny robotnika lub mistrza w zawodzie uprawnieni są do zajmowania odpowiednich dla tych zawodów stanowisk określonych w § 2 ust. 1, z tym że pracownicy posiadający tytuły kwalifikacyjne robotnika wykwalifikowanego w zawodach: maszynisty parowozu, maszynisty

elektrowozu lub maszynisty spalinowych pojazdów trakcyjnych są uprawnieni do zajmowania stanowiska pomocnika maszynisty odpowiedniego pojazdu trakcyjnego.

2. Pracownicy wymienieni w ust. 1 powinni posiadać odpowiednią sprawność fizyczną i psychiczną (§ 1 pkt 1).

§ 9. Pracownicy kolei użytku niepublicznego zatrudnieni na stanowiskach określonych w § 2 ust. 1 obowiązani są poddawać się, w terminach ustalonych przez dyrektora okręgu kolei państwowych, okresowym egzaminom sprawdzającym i kontrolnym na zasadach i w sposób ustalony w instrukcji Ministra Komunikacji.

§ 10. Pracownicy kolei użytku niepublicznego zatrudnieni na stanowiskach odpowiadających pod względem czynności stanowiskom w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe”: zwrotniczego, manewrowego, hamulcowego, kierownika pociągu, nastawniczego, ustawiacza, starszego ustawiacza i dyżurnego ruchu, w razie przejścia na inne miejsce pracy lub inny posterunek na tej samej kolei do wykonywania tych samych czynności lub na analogiczne stanowisko na innej kolei użytku niepublicznego, przed dopuszczeniem do samodzielnego wykonywania czynności na nowym miejscu pracy lub na nowym posterunku powinni być poddani egzaminowi praktycznemu w celu sprawdzenia znajomości nowych warunków pracy oraz umiejętności niezbędnych do wykonywania czynności na nowym miejscu pracy lub na nowym posterunku.

§ 11. Pracownicy kolei użytku niepublicznego zatrudnieni na stanowiskach określonych w § 2 ust. 1 powinni być poddani dodatkowym egzaminom sprawdzającym lub kontrolnym bądź ponownym badaniom lekarskim, jeżeli:

1) organ nadzoru technicznego stwierdzi uchybienia przy wykonywaniu przez nich obowiązków służbowych, zagrażające bezpieczeństwu ruchu na kolei,

2) spowodowali zderzenie lub starcie się pociągu albo taboru z innym pociągiem lub taborem, wykolejenie się pociągu lub taboru albo jakikolwiek inny wypadek kolejowy, który pociągnął za sobą ofiary w zabitych lub ciężko rannych lub w którym nastąpiło uszkodzenie taboru wymagające co najmniej naprawy rewizyjnej.

§ 12. 1. Za przeprowadzenie przez przedsiębiorstwo „Polskie Koleje Państwowe” badań lekarskich, szkolenie i egzaminowanie pracowników kolei użytku niepublicznego ponosi opłaty ustalone w cenniku.

2. Kolej użytku niepublicznego obowiązana jest zwrócić koszty podróży, należności za noclegi oraz diety, wypłacone przez przedsiębiorstwo „Polskie Koleje Państwowe” członkom komisji egzaminacyjnych, lekarzom i psychofizjologom przeprowadzającym badania lekarskie oraz osobom przeprowadzającym szkolenie pracowników kolei użytku niepublicznego, jeżeli osoby te wykonują czynności związane z działalnością komisji, badaniami lekarskimi i szkoleniem poza siedzibą stałego zatrudnienia.

§ 13. Uprawnienia dyrektora okręgu kolei państwowych przewidziane w § 7, § 9 i § 15 ust. 2, stosownie do art. 31 ustawy z dnia 2 grudnia 1960 r. o kolejach (Dz. U. Nr 54, poz. 311), wykonują odpowiednio w stosunku do kolei górniczych i piaskowych organy sprawujące nadzór nad tymi kolejami.

§ 14. Pracownicy kolei użytku niepublicznego, którzy w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia wykonują czynności na stanowiskach określonych w § 2 ust. 1 i do wykonywania tych czynności zostali dopuszczeni na podstawie dotychczasowych przepisów, zachowują nadal uprawnienia do wykonywania tych czynności bez obowiązku dopełnienia warunków określonych w niniejszym rozporządzeniu, dotyczących stażu pracy, służby przygotowawczej i egzaminów kwalifikacyjnych.

§ 15. 1. Pracownicy kolei użytku niepublicznego, którzy w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia nie posiadają wykształcenia określonego w § 2 ust. 1, obowiązani są w terminie do dnia 31 grudnia 1970 r. uzupełnić wykształcenie.

2. Dyrektor okręgu kolei państwowych na wniosek zarządu kolei użytku niepublicznego może zwolnić od obowiązku określonego w ust. 1 pracownika, który przekroczył 45 rok życia i wykonywał nienagannie przez 5 lat czynności na danym stanowisku.

§ 16. Traci moc rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 5 września 1946 r. w sprawie egzaminowania pracowników kolei użytku publicznego i prywatnego nie będących w zarządzie przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” (Dziennik Taryf i Zarządzeń Kolejowych Nr 11, poz. 81).

§ 17. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1965 r.

Minister Komunikacji: P. Lewiński

Załącznik do rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 29 lipca 1964 r. (poz. 213).

C z ę ś ć I

W Y K A Z

stanowisk na kolejach użytku niepublicznego według nomenklatury przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” oraz warunki, jakim powinni odpowiadać pracownicy zatrudnieni na tych stanowiskach.

Lp.	Nazwa stanowiska według nomenklatury PKP	Stopień zdolności do pracy	Wykształcenie	Rodzaj odbytej służby przygotowawczej oraz staż pracy	Wymagany egzamin na:
1	2	3	4	5	6
1	Majster robót ładunkowych	I	szkoła podstawowa	wstępny staż pracy poprzedzony przyuczeniem do czynności majstra robót ładunkowych według ustalonego programu	majstra robót ładunkowych
2	Zwrotniczy	I	szkoła podstawowa	wstępny staż pracy poprzedzony przyuczeniem do czynności zwrotniczego według ustalonego programu	zwrotniczego
3	Manewrowy	I	szkoła podstawowa	wstępny staż pracy poprzedzony przyuczeniem do czynności manewrowego według ustalonego programu	manewrowego
4	Hamulcowy	I	szkoła podstawowa	wstępny staż pracy poprzedzony przyuczeniem do czynności hamulcowego według ustalonego programu	hamulcowego
5	Kierownik pociągu	I	szkoła podstawowa	2 lata pracy na stanowisku hamulcowego, zwrotniczego lub manewrowego oraz przyuczenie do czynności kierownika pociągu według ustalonego programu	kierownika pociągu
6	Nastawniczy	I	szkoła podstawowa	6-miesięczny okres pracy na stanowisku zwrotniczego oraz przyuczenie do czynności nastawniczego według ustalonego programu	nastawniczego
7	Ustawiacz	I	szkoła podstawowa	1 rok pracy na stanowisku manewrowego lub zwrotniczego oraz przyuczenie do czynności ustawiacza według ustalonego programu	ustawiacza
8	Starszy ustawiacz	I	szkoła podstawowa	2 lata pracy na stanowisku ustawiacza	ustawiacza
9	Dyżurny ruchu	I	1) średnia szkoła kolejowa o specjalności ruchowo-przewozowej	wstępny staż pracy na stanowisko dyżurnego ruchu	dyżurnego ruchu
			2) średnia szkoła ogólnokształcąca	wstępny staż pracy poprzedzony przyuczeniem do czynności dyżurnego ruchu według ustalonego programu	
			3) szkoła podstawowa	2 lata pracy na stanowisku zwrotniczego, manewrowego lub hamulcowego oraz przyuczenie do czynności dyżurnego ruchu	
10	Zawiadowca stacji	I	średnia szkoła kolejowa o specjalności ruchowo-przewozowej albo średnia szkoła ogólnokształcąca	2 lata pracy na stanowisku dyżurnego ruchu	dyżurnego ruchu
11	Dyspozytor przewozów	II	średnia szkoła kolejowa o specjalności ruchowo-przewozowej albo średnia szkoła ogólnokształcąca	2 lata pracy na stanowisku zawiadowcy stacji	dyżurnego ruchu
12	Kontroler ruchu	II	średnia szkoła kolejowa o specjalności ruchowo-przewozowej albo średnia szkoła ogólnokształcąca	5 lat pracy na stanowisku zawiadowcy stacji	dyżurnego ruchu

Lp.	Nazwa stanowiska według nomenklatury PKP	Sto- pień zdol- ności do pracy	Wykształcenie	Rodzaj odbytej służby przygotowawczej oraz staż pracy	Wymagany egzamin na:
1	2	3	4	5	6
13	Smarownik wagonów	I	szkoła podstawowa	wstępny staż pracy poprzedzony przyuczeniem do czynności smarownika wagonów według ustalonego programu	smarownika wagonów
14	Rewident wagonów	I	zasadnicza szkoła zawodowa o kierunku mechanicznym lub odbyta nauka zawodu w kierunku mechanicznym	wstępny staż pracy na stanowisko rewidenta wagonów	rewidenta wagonów
15	Palacz parowozu i kotłów przewoźnych	I	szkoła podstawowa	wstępny staż pracy poprzedzony przyuczeniem do czynności palacza kotłów przewoźnych według ustalonego programu	palacza kotłów przewoźnych
16	Pomocnik maszynisty parowozu	I	zasadnicza szkoła zawodowa o kierunku mechanicznym lub odbyta nauka zawodu w kierunku mechanicznym	wstępny staż pracy na stanowisko pomocnika maszynisty parowozu	pomocnika maszynisty parowozu
17	Pomocnik maszynisty spalinowych pojazdów trakcyjnych	I	zasadnicza szkoła zawodowa o kierunku mechanicznym lub odbyta nauka zawodu w kierunku mechanicznym	wstępny staż pracy na stanowisko pomocnika maszynisty spalinowych pojazdów trakcyjnych	pomocnika maszynisty spalinowych pojazdów trakcyjnych
18	Pomocnik maszynisty elektrycznych pojazdów trakcyjnych	I	zasadnicza szkoła zawodowa o kierunku elektrycznym lub odbyta nauka zawodu w kierunku elektrycznym	wstępny staż pracy na stanowisko pomocnika maszynisty elektrycznych pojazdów trakcyjnych	pomocnika maszynisty elektrycznych pojazdów trakcyjnych
19	Kierowca drezyny i wózka motorowego	I	zasadnicza szkoła zawodowa o kierunku mechanicznym lub odbyta nauka zawodu w kierunku mechanicznym	wstępny staż pracy na stanowisko kierowcy drezyny i wózka motorowego	kierowcę drezyny i wózka motorowego
20	Kierowca spalinowych pojazdów trakcyjnych o mocy do 200 KM	I	zasadnicza szkoła zawodowa o kierunku mechanicznym lub odbyta nauka zawodu w kierunku mechanicznym	wstępny staż pracy na stanowisko kierowcy spalinowych pojazdów trakcyjnych o mocy do 200 KM	kierowcę spalinowych pojazdów trakcyjnych o mocy do 200 KM
21	Maszynista parowozu	I	zasadnicza szkoła zawodowa o kierunku mechanicznym lub odbyta nauka zawodu na ślusarza naprawy parowozów	2 lata pracy na stanowisku pomocnika maszynisty parowozu oraz 3-miesięczny wstępny staż pracy odbyty w formie zajęcia próbnego pod nadzorem na stanowisko maszynisty parowozu	maszynistę parowozu
22	Maszynista spalinowych pojazdów trakcyjnych	I	zasadnicza szkoła zawodowa o kierunku mechanicznym lub odbyta nauka zawodu na ślusarza naprawy spalinowych pojazdów trakcyjnych	2 lata pracy na stanowisku pomocnika maszynisty spalinowych pojazdów trakcyjnych oraz 3-miesięczny wstępny staż pracy odbyty w formie zajęcia próbnego pod nadzorem na stanowisko maszynisty spalinowych pojazdów trakcyjnych	maszynistę spalinowych pojazdów trakcyjnych

Lp.	Nazwa stanowiska według nomenklatury PKP	Stopień zdolności do pracy	Wykształcenie	Rodzaj odbytej służby przygotowawczej oraz staż pracy	Wymagany egzamin na:
1	2	3	4	5	6
23	Maszynista elektrycznych pojazdów trakcyjnych	I	zasadnicza szkoła zawodowa o kierunku elektrycznym lub mechanicznym albo odbyta nauka zawodu w kierunku elektrycznym lub mechanicznym	2 lata pracy na stanowisku pomocnika maszynisty elektrycznych pojazdów trakcyjnych oraz 3-miesięczny wstępny staż pracy odbyty w formie zajęcia próbnego pod nadzorem na stanowisko maszynisty elektrycznych pojazdów trakcyjnych	maszynistę elektrycznych pojazdów trakcyjnych
24	Dyspozytor lokomotywni	II	zasadnicza szkoła zawodowa o kierunku mechanicznym lub elektrycznym bądź odbyta nauka zawodu w kierunku mechanicznym lub elektrycznym	3 lata pracy na stanowisku maszynisty tego rodzaju pojazdu trakcyjnego, którym dysponuje lokomotywnia, oraz 2-miesięczny wstępny staż pracy odbyty w formie zajęcia próbnego pod nadzorem na stanowisko dyspozytora lokomotywni	maszynistę tego rodzaju pojazdu trakcyjnego, którym dysponuje lokomotywnia
25	Zawiadawca lokomotywni	II	średnia szkoła kolejowa o kierunku trakcyjnym albo inna średnia szkoła zawodowa o kierunku mechanicznym lub elektrycznym	wstępny staż pracy na stanowisko zawiadowcy lokomotywni, w tym 2-miesięczne zajęcia próbne pod nadzorem na to stanowisko	zawiadowcę lokomotywni
26	Maszynista instruktor drużyn lokomotywowych	I	zasadnicza szkoła zawodowa o kierunku mechanicznym lub elektrycznym	5 lat pracy na stanowisku maszynisty lokomotywy	maszynistę tego rodzaju pojazdu trakcyjnego, którym dysponuje lokomotywnia
27	Zawiadawca odcinka sieci trakcyjnej i zasilania	II	średnia szkoła zawodowa o kierunku elektrycznym	wstępny staż pracy na stanowisko zawiadowcy odcinka sieci trakcyjnej i zasilania	zawiadowcę odcinka sieci trakcyjnej i zasilania
28	Kontroler trakeji	II	średnia szkoła kolejowa o kierunku trakcyjnym albo inna średnia szkoła zawodowa o kierunku mechanicznym lub elektrycznym	5 lat pracy na stanowisku zawiadowcy lokomotywni oraz 2-miesięczny wstępny staż pracy odbyty w formie zajęcia próbnego pod nadzorem na stanowisko kontrolera trakeji	zawiadowcę lokomotywni
29	Elektromonter taboru elektrycznego	I	zasadnicza szkoła zawodowa o kierunku elektrycznym lub odbyta nauka zawodu w kierunku elektrycznym	wstępny staż pracy na stanowisko elektromontera taboru elektrycznego	elektromontera taboru elektrycznego
30	Elektromonter sieci trakcji elektrycznej	I	zasadnicza szkoła zawodowa o kierunku elektrycznym lub odbyta nauka zawodu w kierunku elektrycznym	wstępny staż pracy na stanowisko elektromontera sieci trakcji elektrycznej	elektromontera sieci trakcji elektrycznej
31	Dróżnik przejazdowy	I	szkoła podstawowa	2 miesiące pracy przy budowie i utrzymaniu nawierzchni kolejowej oraz przyzuczenie do czynności dróżnika przejazdowego	dróżnika przejazdowego
32	Dróżnik obchodowy	I	szkoła podstawowa	8 miesięcy pracy przy robotach związanych z budową, naprawą i utrzymaniem torów kolejowych, w tym co najmniej 2 miesiące na stanowisku dróżnika przejazdowego, oraz przyzuczenie do czynności dróżnika obchodowego	dróżnika obchodowego

Lp.	Nazwa stanowiska według nomenklatury PKP	Stopień zdolności do pracy	Wykształcenie	Rodzaj odbytej służby przygotowawczej oraz staż pracy	Wymagany egzamin na:
1	2	3	4	5	6
33	Toromistrz	I	szkoła podstawowa	2 lata pracy na stanowisku dróżnika obchodowego	toromistrza
34	Zawiadowca odcinka drogowego	I	średnia szkoła kolejowa lub inna średnia szkoła zawodowa o kierunku budowlanym, drogowym lub mechanicznym	wstępny staż pracy na stanowisko zawiadowcy odcinka drogowego	zawiadowcę odcinka drogowego
35	Monter zabezpieczenia ruchu i łączności	I	zasadnicza szkoła zawodowa o kierunku elektrycznym lub mechanicznym albo odbyta nauka zawodu w kierunku elektrycznym lub mechanicznym	wstępny staż pracy na stanowisko montera zabezpieczenia ruchu i łączności	montera zabezpieczenia ruchu i łączności
36	Zawiadowca odcinka sygnałowego	I	średnia szkoła kolejowa lub inna średnia szkoła zawodowa o kierunku elektrycznym lub mechanicznym	wstępny staż pracy na stanowisko zawiadowcy odcinka sygnałowego	zawiadowcę odcinka sygnałowego

C z ę ś ć II

W Y K A Z

stanowisk na kolejach górniczych i piaskowych, nie odpowiadających pod względem czynności stanowiskom występującym w nomenklaturze przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”, oraz warunki, jakim powinni odpowiadać pracownicy zatrudnieni na tych stanowiskach.

Lp.	Nazwa stanowiska	Stopień zdolności do pracy	Wykształcenie	Rodzaj odbytej służby przygotowawczej oraz staż pracy	Wymagany egzamin na:
1	2	3	4	5	6
1	Kierownik działu kolejowego	II	1) wyższa szkoła techniczna o specjalności kolejowej — tytuł magistra inżyniera	2 lata pracy w dozorze ruchu kolejowego, w tym 1/2 roku na stanowisku sztygara oddziału kolejowego	dyżurnego ruchu
			2) wyższa szkoła techniczna o specjalności kolejowej — tytuł inżyniera	3 lata pracy w dozorze ruchu kolejowego, w tym 1/2 roku na stanowisku sztygara oddziału kolejowego	
			3) średnia szkoła techniczna o specjalności kolejowej — tytuł technika	5 lat pracy w dozorze ruchu kolejowego, w tym 1 rok na stanowisku sztygara oddziału kolejowego	
2	Sztymar oddziału kolejowego	I	1) wyższa szkoła techniczna o specjalności kolejowej, mechanicznej lub elektrycznej — tytuł magistra inżyniera	6 miesięcy pracy w dozorze ruchu kolejowego	dyżurnego ruchu
			2) wyższa szkoła techniczna o specjalności elektrycznej — tytuł inżyniera	1 1/2 roku pracy w dozorze ruchu kolejowego	
			3) średnia szkoła techniczna o specjalności kolejowej, mechanicznej lub elektrycznej — tytuł technika	2 lata pracy w dozorze ruchu kolejowego	
			4) zasadnicza szkoła zawodowa o specjalności kolejowej, mechanicznej lub elektrycznej	3 lata pracy na stanowisku sztygara zmianowego oddziału kolejowego	

Lp.	Nazwa stanowiska	Stopień zdolności do pracy	Wykształcenie	Rodzaj odbytej służby przygotowawczej oraz staż pracy	Wymagany egzamin na:
1	2	3	4	5	6
3	Sztýgar zmianowy oddziału kolejowego	I	1) wyższa szkoła techniczna o specjalności kolejowej, mechanicznej lub elektrycznej — tytuł magistra inżyniera	6 miesięcy pracy na stanowisku dyżurnego ruchu	dyżurnego ruchu
			2) wyższa szkoła techniczna o specjalności kolejowej, mechanicznej lub elektrycznej — tytuł inżyniera	1½ roku pracy na stanowisku dyżurnego ruchu	
			3) średnia szkoła techniczna o specjalności kolejowej, mechanicznej lub elektrycznej	2 lata pracy na stanowisku dyżurnego ruchu	
			4) zasadnicza szkoła zawodowa o specjalności kolejowej, mechanicznej lub elektrycznej	3 lata pracy na stanowisku dyżurnego ruchu	
4	Naczelny inżynier przewozów i trakcji kolejowej	II	1) inżynier komunikacji	wstępny staż pracy na wymagane stanowisko	dyżurnego ruchu
			2) średnia szkoła kolejowa	10-letni staż pracy w transporcie kolejowym	
5	Kierownik ruchu kolejowego	II	1) inżynier komunikacji	wstępny staż pracy na wymagane stanowisko	dyżurnego ruchu
			2) średnia szkoła kolejowa	5 lat pracy w transporcie kolejowym	
			3) średnie wykształcenie	10-letni staż pracy w transporcie kolejowym	
6	Nadsztýgar przewozów	II	1) inżynier komunikacji	wstępny staż pracy na wymagane stanowisko	dyżurnego ruchu
			2) średnia szkoła kolejowa	3-letni staż pracy w transporcie kolejowym	
			3) wykształcenie średnie	5-letni staż pracy w transporcie kolejowym	
7	Sztýgar objazdowy przewozów	II	1) inżynier komunikacji	wstępny staż pracy w transporcie kolejowym w odpowiedniej służbie	dyżurnego ruchu
			2) średnia szkoła kolejowa	2-letni staż pracy w transporcie kolejowym w odpowiedniej służbie	
8	Maszynista przesuwnic wagonów	I	szkoła podstawowa	wstępny staż pracy przy obsłudze przesuwnic wagonów według ustalonego programu	maszynistę przesuwnic wagonów
9	Maszynista przyciągarki wagonów	I	szkoła podstawowa	wstępny staż pracy przy obsłudze przyciągarki wagonów według ustalonego programu	maszynistę przyciągarki wagonów
10	Blokowy	I	szkoła podstawowa	2-letni staż pracy na stanowisku nastawniczego	blokowego

14

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 3 sierpnia 1964 r.

w sprawie kwalifikacji nauczycieli i wychowawców szkół i innych placówek oświatowo-wychowawczych i opiekuńczo-wychowawczych prowadzonych w resorcie rolnictwa.

(Dziennik Ustaw z dnia 21 września 1964 r. Nr 34, poz. 222)

Na podstawie art. 34 ust. 1 i 2 oraz art. 37 ust. 4 ustawy z dnia 15 lipca 1961 r. o rozwoju systemu oświaty i wychowania (Dz. U. Nr 32, poz. 160) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zakresie kwalifikacji nauczycieli i wychowawców szkół i innych placówek oświatowo-wychowawczych i opiekuńczo-wychowawczych

prowadzonych w resorcie rolnictwa stosuje się odpowiednio przepisy rozporządzenia Ministra Oświaty z dnia 12 kwietnia 1962 r. w sprawie kwalifikacji nauczycieli i wychowawców szkół i innych placówek oświatowo-wychowawczych i opiekuńczo-wychowawczych podległych Ministrowi Oświaty (Dz. U. Nr 30, poz. 141), zwanego

w dalszym ciągu „rozporządzeniem Ministra Oświaty”, ze zmianami wynikającymi z przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Uprawnienia Ministra Oświaty określone w § 4 ust. 1, § 14 ust. 1 pkt 1, § 26 ust. 2, § 27, § 28 ust. 7 i § 32 ust. 3 rozporządzenia Ministra Oświaty wykonuje Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Oświaty.

§ 3. Kwalifikacje naukowo-pedagogiczne do nauczania w ośrodkach szkolenia rolniczego posiadają osoby, które mają te kwalifikacje do nauczania w szkołach rolniczych odpowiedniego stopnia.

§ 4. Kwalifikacje naukowo-pedagogiczne do nauczania botaniki, zoologii i chemii w szkołach rolniczych posiadają — poza osobami określonymi w rozporządzeniu Ministra Oświaty — również osoby, które odbyły w wyższych szkołach rolniczych studia o charakterze biologicznym lub technologicznym zakończone dyplomem magistra lub inżyniera oraz ukończyły kurs pedagogiczny.

§ 5. Kwalifikacje naukowo-pedagogiczne do nauczania rachunkowości rolnej w szkołach rolniczych posiadają osoby, które odbyły studia wyższe ekonomiczne zakończone dyplomem magistra lub studia zawodowe ekonomiczne oraz ukończyły kurs pedagogiczny.

§ 6. Nauczyciele i wychowawcy, którzy uzyskali w trybie rozporządzenia Ministra Oświaty lub w trybie rozporządzeń wydanych na podstawie art. 34 ust. 1 i 2 oraz art. 37 ust. 4 ustawy

z dnia 15 lipca 1961 r. o rozwoju systemu oświaty i wychowania (Dz. U. Nr 32, poz. 160) przez innych ministrów niż Ministra Oświaty kwalifikacje do nauczania lub prowadzenia zajęć wychowawczych w szkołach i innych placówkach oświatowo-wychowawczych i opiekuńczo-wychowawczych podległych Ministrowi Oświaty lub innym ministrom, posiadają również te kwalifikacje do nauczania w szkołach rolniczych prowadzonych w resorcie rolnictwa.

§ 7. Komisję egzaminacyjną dla przeprowadzenia egzaminu kwalifikacyjnego przewidzianego w § 28 rozporządzenia Ministra Oświaty dla nauczycieli szkół rolniczych powołuje Minister Rolnictwa na wniosek właściwego do spraw rolnych organu prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa).

§ 8. Kwalifikacje ideowo-moralne kandydatów na nauczycieli lub wychowawców, określone w § 30 rozporządzenia Ministra Oświaty, sprawdza właściwy do spraw rolnych organ prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa).

§ 9. Użyte w § 34 rozporządzenia Ministra Oświaty określenie „w dniu wejścia w życie rozporządzenia” oznacza w zakresie niniejszego rozporządzenia dzień jego wejścia w życie.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa: w z. S. Gucwa

15

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 12 sierpnia 1964 r.

w sprawie ewidencji i kontroli wypłat z limitu funduszu płac na dopłaty za godziny nadliczbowe poza ruchem ciągłym w państwowych i spółdzielczych przedsiębiorstwach przemysłowych.

(Monitor Polski z dnia 18 września 1964 r. Nr 64, poz. 298)

Na podstawie § 7 ust. 2 zarządzenia nr 20 Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 lutego 1964 r. w sprawie zasad dopuszczania pracy w godzinach nadliczbowych oraz gospodarowania limitem funduszu płac na dopłaty za godziny nadliczbowe poza ruchem ciągłym w państwowych i spółdzielczych przedsiębiorstwach przemysłowych w roku 1964 — zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zarządzenie reguluje zasady ewidencji i kontroli wypłat z limitu funduszu płac na dopłaty za pracę w godzinach nadliczbowych poza ruchem ciągłym pracowników grupy przemysłowej, tj. robotników, personelu inżyniersko-technicznego oraz administracyjno-biurowego.

2. Za pracę w ruchu ciągłym uważa się pracę związaną z zabezpieczeniem prawidłowego procesu produkcyjnego oraz prawidłowej działalności urządzeń produkcyjnych (maszyn, aparatury i palenisk), jeżeli praca taka ze względu na istotę procesu produkcyjnego musi być wykonywana w okresie 24 godzin na dobę i przez 7 dni w tygodniu. W zależności od charakteru procesu produkcyjnego ruchem ciągłym mogą być objęte

całe działy, linie produkcyjne lub tylko indywidualne stanowiska pracy. Nie uważa się za ruch ciągły trzymianowej organizacji pracy, jeżeli rodzaj wykonywanej pracy nie odpowiada kryteriom wyżej podanym.

3. Określenie „dopłaty za godziny nadliczbowe” poza ruchem ciągłym oznacza wszelkie dopłaty za pracę wykonywaną poza normalnie obowiązującym czasem pracy, w tym także dopłaty za pracę wykonywaną w dni niedzielne i świąteczne, z wyjątkiem dopłat za pracę w godzinach nocnych. Do limitu dopłat za godziny nadliczbowe poza ruchem ciągłym zalicza się dopłaty 50 i 100-procentowe.

4. Przepisy zarządzenia nie dotyczą czasu pracy, wykonywanej w godzinach nadliczbowych w ruchu ciągłym.

§ 2. Państwowe i spółdzielcze przedsiębiorstwa przemysłowe obowiązane są zorganizować system zlecania pracy w godzinach nadliczbowych poza ruchem ciągłym oraz ewidencję i kontrolę rzeczywistych dopłat za te godziny według zasad określonych niniejszym zarządzeniem.

§ 3. 1. Zlecenie pracy w godzinach nadliczbowych poza ruchem ciągłym może następować wyłącznie na podstawie imiennego polecenia, podpisanego przez dyrektora (kierownika) zakładu pracy lub upoważnione przez niego osoby.

2. Polecenia, o których mowa w ust. 1, powinny zawierać:

1) numer bieżący polecenia oraz nazwę przedsiębiorstwa,

2) nazwisko i imię (nr ewidencyjny, kontrolny) oraz grupę zaszeregowania pracownika, któremu zlecono pracę,

3) datę i czas trwania pracy objętej poleceniem oraz uzasadnienie konieczności pracy w godzinach nadliczbowych,

4) powołanie się na decyzję podjęcia pracy w godzinach nadliczbowych oraz zezwolenie właściwego związku zawodowego na tę pracę,

5) podpis i stanowisko służbowe osoby zlecającej oraz datę wystawienia polecenia.

3. Ewidencję wydanych poleceń oraz narastającą ewidencję wykorzystania łącznego limitu funduszu płac na dopłaty za godziny nadliczbowe poza ruchem ciągłym prowadzą właściwe komórki przedsiębiorstwa.

§ 4. 1. Ewidencja rzeczywistego czasu pracy wykonywanej w godzinach nadliczbowych poza ruchem ciągłym oraz obliczanie należnych zarobków następują według ogólnych zasad obowiązujących dla ewidencji czasu pracy i wynagrodzeń z tego tytułu, a ustalonych instrukcjami branżowymi wydanymi na podstawie przepisów zarzą-

dzenia Ministra Finansów z dnia 4 sierpnia 1954 r. w sprawie dokumentacji płac i rozliczeń za płace z pracownikami w przedsiębiorstwach gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr A-79, poz. 927).

2. Dla umożliwienia kontroli rzeczywistej wysokości dopłat za godziny nadliczbowe poza ruchem ciągłym należy łączną kwotę tych dopłat wykazywać w zbiorczych listach płac w odrębnej pozycji.

3. W celu uzyskania danych, o których mowa w ust. 2, należy w szczegółowych listach płac bądź dokumentach stanowiących podstawę ich sporządzenia wyodrębnić dopłaty za godziny nadliczbowe poza ruchem ciągłym. Sposób powiązania danych, wykazanych w szczegółowych listach płac bądź dokumentach stanowiących podstawę ich sporządzenia, z łączną kwotą dopłat wykazaną w zbiorczej liście płac, powinien umożliwiać łatwą kontrolę prawidłowości obliczenia łącznej kwoty dopłat za godziny nadliczbowe poza ruchem ciągłym.

§ 5. Trzymianowa organizacja pracy (§ 1 ust. 2) może być w 1964 r. za zgodą właściwego ministra (przewodniczącego prezydium wojewódzkiej rady narodowej, centralnego związku spółdzielczego) zaliczona do ruchu ciągłego, jeżeli taki sposób kwalifikacji obowiązywał w 1963 r.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1964 r.

Minister Finansów: J. Albrecht

16

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU NAUKI I TECHNIKI

z dnia 12 października 1964 r.

w sprawie regulaminu nagradzania z funduszu postępu techniczno-ekonomicznego oraz zasad premiowania za realizację prac w dziedzinie przygotowania i wprowadzenia nowej techniki.

(Monitor Polski z dnia 28 października 1964 r. Nr 72, poz. 339)

Na podstawie § 27 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 października 1963 r. w sprawie funduszu postępu techniczno-ekonomicznego (Dz. U. z 1963 r. Nr 49, poz. 274 i z 1964 r. Nr 39, poz. 216) w celu ścisłego powiązania zagadnień nagradzania i premiowania za realizację prac w dziedzinie rozwoju nauki i techniki — zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przedmiotem nagradzania ze środków funduszu postępu techniczno-ekonomicznego, zwanego dalej „funduszem nagród”, mogą być prace o szczególnym znaczeniu dla gospodarki narodowej, o charakterze ogólnokrajowym i międzyresortowym oraz ogólnoresortowym i międzybranżowym, wybrane z narodowego planu gospodarczego lub planów resortowych, w części dotyczącej rozwoju nauki i techniki, a związane z przygotowaniem od strony badań naukowych i technicznych wraz z wprowadzeniem do praktyki:

1) nowych, wysokowydajnych maszyn, urządzeń, wyrobów oraz nowych tworzyw i materiałów,

2) wysokowydajnych procesów technologicznych, kompleksowej mechanizacji procesów wytwórczych, efektywnych metod automatyzacji,

3) postępowych metod produkcyjnych i rozwiązań organizacyjno-ekonomicznych, wpływających na podniesienie techniki i organizacji produkcji oraz efektów ekonomicznych.

2. Przedmiotem nagradzania mogą być także wybitne osiągnięcia w zakresie badań podstawowych oraz inne osiągnięcia naukowo-techniczne lub organizacyjno-ekonomiczne, prowadzące do poważnych oszczędności surowców, materiałów, energii, podniesienia jakości użytkowej oraz poprawy bezpieczeństwa i higieny pracy.

3. Nagrody mogą być przyznawane wyłącznie bezpośrednim wykonawcom prac określonych w ust. 1 i ust. 2.

§ 2. 1. Wyboru prac przewidzianych do nagradzania dokonują:

1) Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki — spośród prac o znaczeniu ogólnokrajowym i międzyresortowym,

2) ministrowie — spośród prac o znaczeniu ogólnoresortowym i międzybranżowym.

Wraz z dokonaniem wyboru prac do nagradzania Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki lub ministrowie ustalają wysokość nagród.

2. Z wnioskami w sprawie wyboru prac przewidzianych do nagradzania przez Przewodniczą-

cego Komitetu Nauki i Techniki (ust. 1 pkt 1) mogą występować właściwi ministrowie i Sekretarz Naukowy Polskiej Akademii Nauk w terminach przewidzianych dla złożenia projektów re-sortowych planów rozwoju nauki i techniki.

3. Przy wyborze prac przewidzianych do nagradzania oraz przy ustalaniu wysokości nagród bierze się pod uwagę w szczególności:

- 1) nowość rozwiązań i zasięg ich zastosowania,
- 2) wielkość efektów ekonomicznych,
- 3) trudność opracowań.

4. Za nowe uważa się rozwiązania dotychczas w kraju nie stosowane, a w szczególności opatentowane oraz takie, które zapewniają osiągnięcie parametrów technicznych lub wskaźników techniczno-ekonomicznych wyższych od dotychczas uzyskiwanych w kraju i odpowiadających przodującym osiągnięciom zagranicznym.

§ 3. 1. Nagrodę ustala się za wykonanie całości pracy, łącznie z wprowadzeniem jej rezultatów do praktyki (wdrożeniem). Wyjątek od tej zasady stanowią prace podstawowe, gdzie jako wykonanie i zakończenie pracy należy traktować opracowanie sprawozdania naukowego z przeprowadzonych badań.

2. Łączna nagroda, o której mowa w ust. 1, może być podzielona i ustalona oddzielnie za:

1) przeprowadzenie prac naukowo-badawczych, zakończonech sprawdzeniem rezultatów w skali potwierdzającej prawidłowość rozwiązań,

2) wprowadzenie rezultatów prac naukowo-badawczych do praktyki w skali przemysłowej (technicznej).

3. W odniesieniu do prac wieloletnich dopuszcza się podzielenie połowy ogólnej kwoty nagrody przewidzianej za realizację całości pracy na nagrody częściowe za realizację wyodrębnionych etapów.

§ 4. 1. Wraz z wyborem prac przewidzianych do nagradzania (§ 2) określa się dla każdej z nich:

1) zakres rzeczowy i charakterystykę techniczną pracy,

2) termin rozpoczęcia i zakończenia pracy,

3) etapy realizacji prac wieloletnich oraz ich terminy, a w szczególności termin zakończenia badań łącznie ze sprawdzeniem ich rezultatów w skali potwierdzającej prawidłowość rozwiązań oraz termin wprowadzenia rezultatów do praktyki w skali przemysłowej,

4) jednostkę wiodącą i jednostki współpracujące, w tym jednostkę wprowadzającą rezultaty pracy do praktyki,

5) liczbę wykonawców,

6) wysokość nagrody, z podziałem za realizację wyodrębnionych etapów,

7) zakres wprowadzania rezultatów pracy do praktyki, wielkość efektów ekonomicznych,

8) znaczenie pracy oraz trudności jej wykonania.

2. Na podstawie danych, o których mowa w ust. 1, zestawia się w terminach przewidzianych do opracowania projektu narodowego planu gospodarczego wykaz prac przewidzianych do nagradzania w roku objętym planem.

3. Wykaz, o którym mowa w ust. 2, może być

uzupełniony pracami przewidzianymi do nagradzania, a włączonymi do planu w ciągu roku objętego planem.

§ 5. 1. Nagrody są wypłacane poszczególnym wykonawcom, każdemu w wysokości wynikającej z udziału w realizacji pracy.

2. Warunkiem wypłaty nagrody jest pełna i terminowa realizacja pracy lub jej etapów oraz osiągnięcie zaplanowanych rezultatów.

3. Nagrody wypłaca się:

1) w pełnej planowanej wysokości za całkowite i terminowe zrealizowanie pracy nagrodzonej, łącznie z wprowadzeniem jej rezultatów do praktyki w skali przemysłowej (technicznej),

2) do 50% ogólnej kwoty nagrody w formie częściowych nagród (§ 3 ust. 3) za pełną realizację wyodrębnionych etapów pracy,

3) za zrealizowanie prac, o których mowa w § 3 ust. 2 pkt 1, do 75% nagrody ustalonej dla wykonania tych prac. Dopłata następuje po spełnieniu warunków określonych w pkt 1.

4. W wypadku uzasadnionym przyspieszeniem terminu wykonania, wyższą niż planowana jakością rezultatów oraz koniecznością pokonania nieprzewidzianych trudności, które ujawniły się w toku realizacji pracy — planowana wysokość nagrody może być podwyższona do 150%.

5. Wysokość nagrody podlega zmniejszeniu do połowy lub następuje odmowa jej wypłaty — w razie gdy przekroczono termin realizacji pracy, zmniejszono zakres prac lub obniżono jakość rezultatów oraz gdy rzeczywisty stopień trudności wykonania pracy nie uzasadnia dokonania wypłaty w wysokości pełnej lub zmniejszonej.

6. Środki na nagrody za realizację prac włączonych do planu w ciągu roku objętego planem (§ 4 ust. 3) oraz na podwyższenie wysokości nagród (ust. 4) pokrywane są z rezerwy, utworzonej w ramach funduszu nagród.

§ 6. 1. Podstawę do wypłaty nagrody (§ 5) stanowi protokół odbioru i oceny nagrodzonej pracy.

2. Protokół (ust. 1) powinien obejmować następujące dane:

1) zakres rzeczowy wykonania oraz osiągnięte parametry techniczne i wskaźniki techniczno-ekonomiczne,

2) skalę wprowadzenia rezultatów do praktyki (wdrożenia),

3) roczną wielkość efektów ekonomicznych (w tysiącach złotych), w tym:

a) oszczędność robocizny (w tysiącach roboczogodzin i tysiącach złotych),

b) oszczędność materiałów, surowców, paliwa, energii (deficytowe materiały w tonach, ogólne oszczędności w tysiącach złotych),

4) całkowite koszty wykonania pracy (w tysiącach złotych) i poszczególnych jej etapów,

5) rzeczywisty termin zakończenia pracy,

6) zgodność lub rozbieżność zakresu realizacji pracy w stosunku do planu,

7) ocenę udziału poszczególnych wykonawców w realizacji pracy,

8) proponowany podział nagrody między wykonawców,

9) wnioski jednostki wiodącej.

3. Protokół, o którym mowa w ust. 1, sporządzany jest przez komisję z udziałem specjalistów reprezentujących jednostkę wiodącą i jednostki współpracujące (z wyłączeniem osób przewidzianych do nagradzania) po otrzymaniu od jednostki wiodącej sprawozdania z wykonania pracy przewidzianej do nagradzania.

4. Skład komisji, o których mowa w ust. 3, ustalają:

1) w odniesieniu do prac wybranych w trybie § 2 ust. 1 pkt 1 — Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki,

2) w odniesieniu do prac wybranych w trybie § 2 ust. 1 pkt 2 — właściwi ministrowie.

§ 7. Informacje o pracach przewidzianych do nagradzania oraz o wypłaconych nagrodach i osobach nagradzanych podaje się do ogólnej wiadomości w jednostkach realizujących prace nagradzane i zatrudniających osoby nagradzane.

§ 8. 1. Osoby wykonujące prace w dziedzinie rozwoju nauki i techniki lub postępu organizacyjno-ekonomicznego powinny być premiowane za realizację tych prac na zasadach określonych w:

1) uchwale nr 130 Rady Ministrów z dnia 4 maja 1964 r. w sprawie premiowania pracowników umysłowych w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych (Monitor Polski Nr 32, poz. 138),

2) uchwale nr 131 Rady Ministrów z dnia 4 maja 1964 r. w sprawie premiowania pracowników umysłowych w państwowych przedsiębiorstwach budowlano-montażowych (Monitor Polski Nr 32, poz. 139),

3) uchwale nr 132 Rady Ministrów z dnia 4 maja 1964 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w zjednoczeniach (jednostkach równorzędnych) grupujących państwowe przedsiębiorstwa przemysłowe i budowlano-montażowe (Monitor Polski Nr 32, poz. 140).

2. Do osób, o których mowa w ust. 1, zalicza się:

1) pracowników, bezpośrednich wykonawców konkretnych prac z zakresu postępu technicznego i organizacyjno-ekonomicznego bez względu na zajmowane stanowiska;

2) pracowników nadzorujących i odpowiedzialnych za wykonanie prac, o których mowa w pkt 1, z tytułu pełnienia funkcji kierowniczych.

3. Wysokość premii ustala się:

1) dla pracowników, o których mowa w ust. 2 pkt 1 — przyjmując za podstawę jednostkowe zadania w zakresie przygotowania nowej techniki (prace badawcze, wykonanie prototypu, modelu, wzorca, konstrukcji, przeprowadzenie prób i badań), jej wprowadzenia (uruchomienie produkcji nowych maszyn, urządzeń i wyrobów, wprowadzenie lub rozszerzenie mechanizacji, automatyzacji, wprowadzenie nowych i rozszerzenie postępowych metod technologicznych), jak również w zakresie opracowania i wprowadzenia do praktyki przedsięwzięć z zakresu postępu organizacyjno-ekonomicznego,

2) dla pracowników, o których mowa w ust. 2 pkt 2 — według zasad określonych w uchwałach, o których mowa w ust. 1.

4. W przedsiębiorstwach liczbę punktów premiowych za wykonanie poszczególnych zadań, liczbę osób premiowanych oraz wysokość wypłat ustala się w porozumieniu z organami samorządu robotniczego.

§ 9. 1. Przy ustalaniu liczby punktów premiowych oraz wysokości premii za wykonanie poszczególnych zadań lub ich etapów dla osób, o których mowa w § 8 ust. 2 pkt 1, należy brać pod uwagę kryteria przewidziane do nagradzania (§ 2 ust. 3 i 4).

2. Największą liczbę punktów premiowych należy przyznawać za realizację zadań:

1) odpowiadających kryteriom, o których mowa w § 2 ust. 3 i 4, a które nie zostały objęte wykazem prac nagradzanych (§ 4 ust. 2),

2) o znaczeniu ogólnobranżowym i międzykładowym.

3. W trakcie realizacji zadań dyrektorzy przedsiębiorstw mogą w porozumieniu z samorządem robotniczym dokonać rewizji pierwotnie ustalonej liczby punktów premiowych oraz w ramach posiadanych środków podwyższyć wysokość premii w razie gdy:

1) stopień trudności zadania okaże się wyższy od przewidywanego,

2) w wyniku realizacji zadania zostaną osiągnięte znacznie wyższe rezultaty (parametry) od założonych w planie,

3) zostanie znacznie skrócony planowany termin realizacji zadania.

§ 10. 1. Wypłaty premii z tytułu realizacji zadań osobom, o których mowa w § 8 ust. 2 pkt 1, bez względu na to, czy są członkami kierownictwa przedsiębiorstw (zjednoczeń), dokonywane są niezależnie od wykonania innych zadań i kształtowania się wyniku ekonomicznego przedsiębiorstwa (zjednoczenia).

2. Premie w pełnej wysokości wypłaca się po zrealizowaniu całości pracy lub wydzielonego jej etapu, zgodnie z zaplanowanymi założeniami i w planowanych terminach.

3. Wysokość premii należy zmniejszyć co najmniej o 20% lub odmówić jej wypłaty, jeżeli z winy wykonawców termin realizacji zadania został przekroczony lub gdy jakość wykonanego zadania znacznie odbiega od ustalonej w planie.

§ 11. Rezerwę funduszu premiowego zjednoczeń, w części przeznaczoną na realizację zadań z zakresu postępu technicznego lub organizacyjno-ekonomicznego, należy wykorzystywać na:

1) wypłaty premii za realizację wybranych ważnych zadań zleczanych dodatkowo w ciągu roku,

2) podwyższenie, na wniosek dyrektorów przedsiębiorstw, pierwotnie ustalonych wysokości premii, a w szczególności gdy w trakcie realizacji zadań stopień trudności okaże się wyższy od przewidywanego lub gdy przewiduje się osiągnięcie znacznie wyższych rezultatów (parametrów) od założonych w planie.

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1964 r.

Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki:

E. Szyr

INSTRUKCJA MINISTRÓW ŻEGLUGI ORAZ ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 25 września 1964 r.

w sprawie badań lekarskich pracowników jednostek organizacyjnych resortu żeglugi.*(Monitor Polski z dnia 21 października 1964 r. Nr 70, poz. 330)*

§ 1. 1. Armatorzy morskich statków handlowych, nie wyłączając statków rybackich, oraz kierownicy jednostek organizacyjnych resortu żeglugi działających na obszarach morskich portów i przystani są obowiązani:

1) przyjmować do pracy na stanowiska, na których praca odbywa się w warunkach uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia, oraz przenosić do pracy na takie stanowiska jedynie osoby, które w wyniku badań lekarskich zostały uznane za zdolne do pracy na tych stanowiskach, oraz

2) kierować na badania lekarskie pracowników zatrudnionych w warunkach uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia oraz zatrudniać ich stosownie do wyników tych badań.

2. Badania lekarskie, o których mowa w ust. 1, przeprowadza się na zasadach określonych w instrukcji, chyba że obowiązek przeprowadzenia tych badań w odniesieniu do niektórych kategorii pracowników określają inne przepisy, a w szczególności:

1) rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 20 listopada 1957 r. w sprawie warunków zdrowia wymaganych od osób zatrudnionych na polskich morskich statkach handlowych w żegludzie międzynarodowej (Dz. U. z 1958 r. Nr 9, poz. 30 i z 1964 r. Nr 9, poz. 61) albo

2) rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 20 sierpnia 1936 r. o badaniu stanu zdrowia osób zatrudnionych na polskich morskich statkach handlowych (Dz. U. Nr 73, poz. 521 i z 1958 r. Nr 9, poz. 30).

§ 2. Badaniu lekarskiemu podlegają:

1) kandydaci do pracy — na podstawie skierowań zakładu pracy,

2) pracownicy:

a) okresowo co najmniej raz na dwa lata,

b) po trwającym dłużej niż 30 dni okresie niezdolności do pracy z powodu choroby,

c) w razie podejrzenia o utratę zdolności do pracy.

§ 3. 1. Badania lekarskie wstępne i okresowe (§ 2 pkt 1 i pkt 2 lit. a) obejmują:

1) pełne badanie fizykalne z uwzględnieniem badania obwodowego układu nerwowego,

2) badanie stomatologiczne,

3) odczyn opadania krwinek, morfologię krwi obwodowej, podstawowe badania moczu, a w miarę potrzeby również inne badania pomocnicze,

4) badanie radiologiczne płuc, jeżeli badany nie przedłoży wyniku takiego badania dokonanego w ciągu ostatnich sześciu miesięcy.

2. Badania lekarskie określone w § 2 pkt 2 lit. b) i c) przeprowadza się w zakresie niezbędnym do ustalenia, czy pracownik jest zdolny do pracy na dotychczas zajmowanym stanowisku.

§ 4. 1. Badania lekarskie przeprowadzają obwodowe przychodnie portowe, właściwe ze względu na położenie zakładów pracy.

2. Badania pomocnicze i specjalistyczne, których nie może przeprowadzić obwodowa przychodnia portowa, przeprowadzają na podstawie jej skierowania inne zakłady społeczne służby zdrowia.

3. Badania określone w ust. 1 i 2 powinny być poprzedzone sprawdzeniem tożsamości osoby badanej na podstawie odpowiedniego dokumentu z fotografią.

§ 5. Na podstawie wyników badania lekarskiego obwodowa przychodnia portowa wystawia świadectwo zdrowia według wzoru stanowiącego załącznik do instrukcji.

§ 6. 1. Osoby zatrudnione na polskich morskich statkach handlowych w żegludzie międzynarodowej — w wypadkach uzasadnionych pilną potrzebą, a w szczególności w razie wygaśnięcia świadectwa zdrowia przed odplynięciem statku z miejsca postoju bądź podejrzenia o trwałą niezdolność do pracy — mogą być poddane badaniu lekarskiemu w obwodowej przychodni portowej właściwej ze względu na miejsce pobytu statku.

2. W wypadkach określonych w ust. 1 podstawą do przeprowadzenia badań lekarskich jest skierowanie wystawione przez kapitana statku.

§ 7. 1. Pracownicy dotychczas zatrudnieni powinni być poddani po raz pierwszy badaniu lekarskiemu przewidzianemu w instrukcji w terminie 6 miesięcy, licząc od dnia wejścia w życie instrukcji.

2. Harmonogram badań, o których mowa w ust. 1, ustalają kierownicy obwodowych przychodni portowych w porozumieniu z kierownikami zakładów pracy.

§ 8. Instrukcja wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Żeglugi: *S. Darski*
Minister Zdrowia i Opieki
Społecznej: w z. *B. Bednarski*

Załącznik do instrukcji Ministrów
Żeglugi oraz Zdrowia i Opieki Spo-
łecznej z dnia 25 września 1964 r.
(poz. 330).

Pieczęć zakładu społecznego służby zdrowia

(miejsowość i data)

ŚWIADECTWO ZDROWIA

Ob. ur. dnia 19....

nadaje się*) nie nadaje się*) do pracy w charakterze

..... w
(nazwa zakładu pracy)

na oddziale*) wydziale*)

Świadectwo ważne do dnia

*) Niepotrzebne skreślić.

.....
(podpis lekarza orzekającego)

Wydawnictwo Związkowe CRZZ — Warszawa, ul. Kopernika 36/40

WARUNKI PRENUMERATY:

Prenumeratę na kraj przyjmują urzędy pocztowe, listonosze oraz Oddziały i Delegatury „Ruch”. Można również dokonywać wpłat na konto PKO Nr 1-6-100020 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” Warszawa, ul. Wronia 23. Prenumeraty przyjmowane są do 5 dnia miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty.

Cena prenumeraty: kwartalnie — zł 10.—, półrocznie — zł 20.—, rocznie — zł 40.—

Prenumeratę na zagranicę, która jest o 40% droższa — przyjmuje Biuro Kolportażu Wydawnictw Zagranicznych „Ruch”. Warszawa, ul. Wronia 23, tel. 20-46-88; konto PKO Nr 1-6-100024.

Egzemplarze numerów zdezaktualizowanych można nabywać w Punkcie Wysyłkowym Prasy Archiwalnej „Ruch” Warszawa, ul. Srebrna 12, konto PKO Nr 114-6-700041 VII O/M Warszawa.

Drukarnia Wydawnictwa Związkowego CRZZ. Papier gazetowy kl. VIII, 50 g. Objętość ark. wyd. 4,5; ark. druk. 4,5.
Zam. 759/1134/64. Nakł. 19 500. E-38.